

เทนเดอร์เนส
สาขาโมจิโก
โถงงานบูรณะ

兄

เทน
เดอร์

コ
ン

弟

แนส
สะดวงรัก

ビ

ที่พับใจ

ニ

ไซโนโกะ มาจิตะ เซียน
กัทสึทา พานะนิชิย์ เปา

เทนเดอร์เนส สะดวกรักที่พกใจ
コンビニ兄弟

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ไซโนโกะ มาจิเดะ เขียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

เทนเดอร์เนส สะดวกรักที่ปักใจ

コンビニ兄弟

ไซโนโกะ มาจิคะ เขียน

ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

KOMBINI KYODAI : TENDERNESS MOJIKO KOGANEMURATEN by Sonoko Machida

Copyright © Sonoko Machida,

Cover Illustration © Fusui,

Cover design : Kumi Suzuki, 2020

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd., Tokyo

This Thai language edition is published by arrangement with SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd.,

Tokyo in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

Thai translation copyright © 2023 by Book Time Co., Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2566

ISBN 978-616-14-0515-1

มาจิคะ, ไซโนโกะ.

เทนเดอร์เนส สะดวกรักที่ปักใจ.- กรุงเทพฯ : ไตฟูกู, 2566.

248 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ทินภาส พาหะนิชย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0515-1

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

อสิณ เฉลิมชัยกิจ

ที่ปรึกษา

ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวระประ คณิต นนทเปารยะ

บรรณาธิการบริหาร

วรุฒม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

เกวลิน ลิขิตวิทยาวุฒิ

บรรณาธิการเล่ม

รุจี บุญยมาลิก ปิยวัฒน์ หงส์พันธ์

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ศิลปกรรม

รุ่งฤทัย ศรีสุข

พิสูจน์อักษร

แป้งลิบ

ฝ่ายขาย

มนัญชยา ศิริวงษ์

ฝ่ายการตลาด

ชวิน เฉลิมชัยกิจ อัศดรณัฐ ชุมนุ่ม

ฝ่ายประสานโรงพิมพ์

สุรินทร์ บุระณา

จัดทำและจำหน่ายโดย

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0 2415 2621 0 2415 6507

จากใจสำนักพิมพ์

เรื่องราวฮีตใจเต็มไปด้วยอารมณ์ขัน เหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ที่ทุกคนอินไปได้แบบสบายๆ ณ บ้านที่สามอันอบอุ่น ร้านสะดวกซื้อ เทนเดอร์เนส สถานที่ซึ่งผู้คนทุกเพศวัยติดอกติดใจ ทั้งอาหาร บริการพิเศษ รวมถึงผู้จัดการร้านหล่อแบบสวรรค์สร้าง

ผลงานอีกรสชาติของ “ไซโนโกะ มาจิตะ” เจ้าของรางวัล Japan Bookseller's Award 2021 ผู้เขียนหนังสือขายดี “52 เอิร์ธ...คลื่นเสียงที่ไม่มีใครได้ยิน”

ลูกค้าต่างขอบคุณที่ร้านช่วยเชื่อมโยงทุกคนในชุมชนเข้าด้วยกัน แถมมีบริการสุดพิเศษ อย่างบริการอาหารสำหรับผู้สูงวัยในแมนชั่นที่ทำให้รู้ว่า ถ้าวันไหนใครไม่มากินอาหาร แปลว่าต้องไปเช็กดูว่าปลอดภัยดีไหม ร้านสะดวกซื้อที่ทำให้ซึ่งใจว่าถ้ามาอยู่ใกล้บ้านเราจะทำให้เราอยากไปทุกวัน ได้สัมผัสหนังสือเล่มนี้ถือว่าได้พบเจอกับเพื่อนที่ดีอีกคนเลยจริงๆ เมืองโมจิโกะซึ่งเป็นฉากของเรื่อง เป็นเมืองเก่าที่มีอยู่จริงในญี่ปุ่น แวดล้อมด้วยสถาปัตยกรรมตะวันตกหลากสีสันทึบ สายลมทะเลพัดเย็นสบาย กลิ่นอายภูเขาเบื้องหลังเมืองเขียวชอุ่มละมุนสายตา เป็นเมืองที่ผู้สูงวัยอยากใช้ชีวิตที่สองของตัวเองที่นี่มากที่สุดญี่ปุ่น

ผู้จัดการร้านสุดหล่อลึกลับที่ได้ฉายาว่า “ผู้จัดการพีโรแมน” “หล่อแบบคุกคาม” ทำเอาทั้งสาวทั้งหนุ่มรุ่นวายใจเลือดสูบฉีด แก้มแดงได้ง่ายๆ ไปตามๆ กัน แถมเขายังไม่ยอมเปิดเผยอีกว่ามีคู่อริหรือสนิยมเป็นแบบไหนอีกต่างหาก ช่างน่าติดตาม

สำนักพิมพ์ไต้ฟุกุภูมิไจเสนอ “เทนเดอร์เนส สะดวกรักที่ปักใจ” แม้มีอุปสรรคแต่สมหวัง ซาบซึ้งแต่ไม่พุ่มพวย แถมมี ผู้จัดการหล่อ ขอบอกต่อ เชิญทุกท่านเข้าใช้บริการร้านเทนเดอร์เนสที่โมจิโกะกันได้เลย

สำนักพิมพ์ไต้ฟุกุ

จากใจผู้แปล

ร้านสะดวกซื้อกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตผู้แปลไปแล้ว เพราะอย่างน้อยต้องมีโอกาสไปจับจ่ายซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อใกล้บ้านสัปดาห์ละครั้ง และสินค้าที่ผู้แปลตั้งตารอคือไอศกรีมและขนมหวาน เนื่องจากเวลาได้กินของหวานแล้ว รู้สึกเหมือนได้ให้รางวัลตัวเองในวันที่เหนื่อยล้าจากการทำงาน

ช่วงต้นปีนี้ผู้แปลวางแผนจะเดินทางไปท่องเที่ยวที่จังหวัดพุกโกะ ประเทศญี่ปุ่น และกำหนดสถานที่ท่องเที่ยวไว้เรียบร้อยแล้ว แต่พอทราบว่าจะได้แปลนิยายเรื่องนี้ซึ่งเหตุการณ์ในเรื่องเกิดขึ้นที่เมืองโมจิโกะ จังหวัดพุกโกะ ผู้แปลจึงรีบปรับแผนการเดินทางใหม่ และเจียดเวลาครึ่งวันไปเยือนเมืองโมจิโกะ แล้วก็รู้สึกที่ตัวเองคิดไม่ผิดจริงๆ นอกจากจะได้ตื่นตาตื่นใจกับทัศนียภาพอันงดงามของเมืองโมจิโกะแล้ว ผู้แปลยังเก็บประสบการณ์ที่ได้จากการเดินทางท่องเที่ยวรอบๆ เมืองมาใช้ในการแปลนิยายเรื่องนี้ หวังว่าผู้อ่านจะได้รับอรรถรสจากการอ่านเสมือนได้ไปท่องเที่ยวเมืองโมจิโกะด้วยตัวเอง

สุดท้ายนี้ หากผู้อ่านได้มีโอกาสเดินทางไปท่องเที่ยวที่จังหวัดพุกโกะ อย่าลืมแวะไปสัมผัสกลิ่นอายย้อนยุคของเมืองโมจิโกะ และพกนิยายเรื่องนี้ไปถ่ายรูปลับวิวสวยๆ มาอวดกันบ้างนะ

ทินภาส พาหะนิษฐ์

บทนำ

“มาย คุณฉันทะ”

“ไม่ คุณฉันทะ”

เสียงกรีดเหมือนอยู่ในสถานที่จัดคอนเสิร์ตไฮโดรอล ฉันทะผละถอยหลัง ขวดยน้ำพลาสติกวงหูลุดมือ แต่ไม่มีกะจิตกะใจจะเก็บ กลุ่มสาวสวยตรงหน้า ทำท่าเหมือนผีเสื้อบินดูน้ำหวานจากเกสรดอกไม้งาม เอ๊ะ ที่นี่คือร้านสะดวกซื้อทั่วไปไม่ใช่หรือ

ฉันทะกวาดตามองรอบข้างพลางนึกย้อนความทรงจำโดยไม่รู้ตัว ฉันทะแวะมาทำอะไรที่ร้านสะดวกซื้อนะ

แรกเริ่มเดิมที ฉันทะชอบใบขับขี้รถยนต์ได้ และซื้อรถขนาดเล็กมือสองคันหนึ่ง เป็นรถทรงกล่องสีดำ ชื่อ “พีพีเอ็น” ฉันทะตั้งใจไว้แล้วว่า ถ้ามีรถเป็นของตัวเองเมื่อไรจะตั้งชื่อว่า “พีพีเอ็น” เป็นชื่อพิเศษ คุณน่าจะเข้าใจเรื่อง que ฉันทะตั้งชื่อรถเตรียมไว้ ฉันทะรัก “รถตัวเอง” เอมามากๆ ใฝ่ฝันที่จะขับรดตัวเองเที่ยวเล่นมานานแล้ว

วันหนึ่งกลางช่วงไกลเดนวิก¹ ช่วงวันหยุดยาวครั้งแรกหลังซื้อรถ อากาศแจ่มใส ท้องฟ้าปลอดโปร่ง ฉันทะออกจากบ้านด้วยความอิมเอมใจ ตั้งใจจะทำความฝันนั้นให้เป็นจริง

ฉันทะตัดสินใจขับรถเล่นครั้งแรกตามลำพัง เปิดเพลงโปรด ไปที่ที่ตัวเองชอบอย่างอิสระไม่ต้องเกรงใจใคร ฉันทะออกจากบ้านที่จังหวัดคุมาโมโตะ

¹ วันหยุดยาวของญี่ปุ่น โดยปกติแล้วจะเริ่มตั้งแต่วันที่ 29 เมษายน ถึง 5 พฤษภาคม

ขึ้นทางด่วนไปลงจังหวัดภูเก็ต

ข้อปิ้งที่ย่านฮากาตะ แวะสักการะศาลเจ้าดาไซฟุเต็มมั่งงูแล้วค่อยกลับ อาจจะมีกินขนมอูเมะงาอะโมจิ²อบใหม่ๆ ฉันกำพวงมาลัยรถอย่างมีความสุข แต่โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงตอนแวะจุดพักรถคิยามะ ส่งอีเมลหาเพื่อนก่อนออกเดินทาง แต่เพื่อนเพิ่งตอบกลับมา

“ไปฮากาตะใช่ไหม คนคิวเวลามีอะไร จะต้องไปฮากาตะสินะ น่าช้า”

ฉันเขียนอีเมลไปแค่ วันนี้จะไปขับรถเล่น แต่กลับโดนเหน็บแนมอย่างเห็นได้ชัด ถ้าไม่ใช่สมาร์ตโฟนตัวเอง คงปาลงพื้นหน้าจอแตกไปแล้ว

“ตัวเองมีแค้ไบซ์ขี่ชั่วคราว คงน้อยใจสิท่า”

ฉันสบถ กำลังจะพิมพ์ตอบแต่เปลี่ยนใจ ฉันมุ่งหน้าไปฮากาตะจริงๆ อย่างไม่รู้ต้องไปฮากาตะอยู่ดี ตอบอีเมลไปก็มีแต่จะโดนเหน็บแนม โฉ่วโวย ไม่น่าส่งอีเมลไปอวดหมอนั้นเลย

ฉันไม่เปลี่ยนจุดหมาย ดูแผนที่ในสมาร์ตโฟนพลาจครางในลำคอ ขณะค้นหาแผนที่กลุ่มใจว่าจะไปไหนดี ปลายนิ้วสัมผัสชื่อสถานที่หนึ่ง

“โมจิโก...”

เป็นชื่อที่คุ้นหู น่าจะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวขึ้นชื่อพอประมาณ แต่ไม่เคยไป มีจุดที่เรียกว่าย่านเรโทร สภาพบ้านเมืองสวย ชื่ออะไรนะ ฉันคิดแวบหนึ่งแล้วเลือกที่นั่นเป็นจุดหมายใหม่ เวลาที่มาเที่ยวแบบนี้ การทำตามความรู้สึกเป็นสิ่งสำคัญ

หลังจากนั้น 2 ชั่วโมง ฉันมาถึงโมจิโกโดยสวัสดิภาพ นึกชื่นชมความรู้สึกของตัวเอง น้ำทะเลเป็นประกายระยิบระยับ อาคารบ้านเรือนย้อนยุคดูน่ารัก รถลากเล่นขวิดไหว่ ได้ยินเสียงจ๊อกแจ๊ก พอเดินไปดูก็เห็นคุณลุงตะโกนขายกล้วยอยู่ข้างทาง กล้วยสีเหลืองสะท้อนแสงแดดจ้า

² ขนมทำจากแป้งข้าวเหนียวและข้าวเจ้า สอดไส้ถั่วแดงแล้วอบจนหอมอร่อย พิมพ์ดูป๊วยที่ด้านบนของขนม

“ที่นี่ ยอดไปเลย”

ถ้าฉันมีแฟน ก็อยากมาเดินด้วยกัน ตอนนี้นี่ฉันไม่มีแฟน เดินควงเพื่อนที่กำลังเรียนขับรถก็ยังดี ฉันเดินเล่นในเมือง ไม่ว่าจะก้าวไปทางไหนก็ตื่นตาตื่นใจไปหมด

เพิ่งจะตื่นเดือนพฤษภาคม แต่วันนี้อากาศดีจนนึกว่าเป็นฤดูร้อน ฉันกินแกงกะหรี่กระทะร้อน อาหารขึ้นชื่อของที่นี่เป็นม้อเย็น เห็นร้านสะตวกซื่อ เลยจะเข้าไปซื้อน้ำชา

ทุกครั้งที่ไปเดินแดนไม่คุ้นเคย ร้านสะตวกซื่อคือสถานที่น่าอัศจรรย์ไม่ว่าจะอยู่เมืองไหนก็ตาม แค่เข้าไปในร้านสะตวกซื่อจะเจอบรรยากาศที่คุ้นเคยและคิดถึง คงเป็นเพราะในร้านแบบเดียวกันมีสินค้าเหมือนๆ กันวางเรียงราย เลยเกิดความรู้สึกสบายใจ

ความตื่นตาตื่นใจทุกอย่างลางบ้างแล้ว ฉันหยิบขวดชาเขียวยี่ห้อโปรดในตู้เครื่องดื่ม เดินไปที่เครื่องคิดเงิน ภาพที่ฉันไม่เคยเห็นในร้านสะตวกซื่อทั่วไปปรากฏตรงหน้า

หญิงสาวแต่งตัวสวยเหมือนกำลังจะไปปาร์ตี้หาคุยีนอกกันอยู่ที่เคาน์เตอร์คิดเงิน ชายคนหนึ่งอยู่ในเคาน์เตอร์คิดเงิน สาวๆ เหล่านั้นคงคลั่งไคล้เขา ชายคนนั้นคงเป็นพนักงานร้านนี้ สวมเครื่องแบบสีชมพูพาสเทลกับสีน้ำตาลอ่อน ไม่ผิดแน่ แต่ว่าเขาหล่อเหลาเอากากรจนไม่คิดว่าจะเป็นพนักงานร้านสะตวกซื่อ ได้กลิ่นสิ่งที่เรียกว่า “เสน่ห์” หอมฟุ้ง นี่คือการถ่ายทำภาพยนตร์หรืออะไรทำนองนั้นหรือเปล่า เมืองคิดะคิวเป็นสถานที่ถ่ายทำขึ้นชื่อ ฉันกวาดตาดูรอบๆ หลายครั้ง แต่ไม่เห็นคนในกองถ่าย

พนักงานชายผลิย์มละไม

“ขอบคุณที่มาอุดหนุนนะครับ อะ วันนี้คุณดูแปลกตาไปนะครับ”

“เฮ้ ผู้จัดการ สังเกตฉันด้วยหรือคะ...เอ่อ ฉันเปลี่ยนลิปสติกใหม่ค่ะ”

“อ้อ อย่างนี้เอง ที่คุณดูน่ารักกว่าปกติเพราะริมฝีปากสีดอก

ซากุระ”

“ผู้จัดการ ดูฉันด้วยสิ วันนี้ฉันก็เปลี่ยนสีเล็บนะ เห็นไหม สวยเนอะ”

“อ่า คุณยูโกะ จริงด้วย ดูเหมือนขนมเจลลี่บีบ³เลย น่ารักแทบอยาก
จะกลืนกิน”

เขายิ้มหวาน จังหวะนั้นได้ยินเสียงกรีดดังลั่นร้านแทบอยากจะปิดหู
ที่นี่คือสถานที่จัดคอนเสิร์ตนักร้องไอดอลหรือไงนะ...? ทำไมฉันหลุดเข้ามา
ที่นี่...?

ฉันนึกย้อนสิ่งที่ตัวเองทำก่อนหน้านี้อยู่ประมาณสามรอบ จำได้แค่
ว่าเข้ามาในร้านสะดวกซื้อทั่วไป ฉันเริ่มคิดว่าตัวเองอาจโดนปลอมแปลง
ความทรงจำเสียแล้ว

“อะ คุณลูกค้า เชิญคิดเงินเครื่องนี้ครับ”

น้ำเสียงสบายๆ เรียกฉันออกจากภวังค์ มนุษย์ต่างดาวลักพาตัว
เสร็จแล้วหรือ ฉันเก็บขวดพลาสติกที่กลิ้งบนพื้น มองไปเห็นผู้ชายที่เครื่อง
คิดเงินอีกเครื่องมองฉันอยู่ เขาเรียกฉันหรือ อายุอานามเขาน่าจะพอๆ กับ
ฉัน คงเป็นนักศึกษาทำงานพาร์ทไทม์ ขอโทษนะ หน้าตาเขาธรรมดา ถ้า
เปรียบเป็นละคร เขาคงเป็นตัวประกอบ อู๊ย นี่ฉันฝันกลางวันไปหรือเนี่ย

ฉันรู้สึกเหมือนฝันไป เดินไปหานักศึกษาทำงานพาร์ทไทม์ ติดป้าย
ชื่อว่าฮิโรเซะ ให้เขาช่วยคิดเงิน ะหว่างนั้นบทสนทนาหวานหยดย้อย
ยังคงดำเนินไปที่เครื่องคิดเงินข้างๆ ฉันอยากรู้ใจจะขาด จึงกระซิบถาม
ฮิโรเซะคุงซึ่งทำหน้าที่ตายนกคิดเครื่องคิดเงินว่า “เอ่อ นั่นกำลังถ่ายทำอะไร
หรือเปล่าคะ” ทันใดนั้นฮิโรเซะคุงหลุดหัวเราะ สีหน้าเหมือนคนปลงตกและ
มองเหตุการณ์ออก

“เปล่า ไม่ได้ถ่ายทำอะไรครับ นั่นคือเหตุการณ์ปกติของร้านนี้”

“เอ๊ะ เหตุการณ์ปกติ...?”

ฮิโรเซะคุงพยักหน้าเบาๆ วางเงินทอนใส่มือให้ ฉันหยิบขวดพลาสติก

³ (Jellybean) ขนมหวานทำเป็นรูปคล้ายเม็ดดั่ว มีส่วนผสมของน้ำตาล น้ำเชื่อม ข้าวโพด
และแป้ง โดยผสมสีและกลิ่นผลไม้ต่างๆ มีต้นกำเนิดจากเมืองลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา

ที่อีกฝ่ายติดเทปให้ หันไปมองข้างๆ อีกรอบ ผู้หญิงที่ดูท่าทางน่าจะสนิทสนมกันกลับขม่นใส่กัน หญิงที่ได้รับคำชมว่าเล็บน่ารักยืนปลายนิ้วไปที่ปากผู้จัดการ บอกว่า “อยากให้คุณกินจังเลย” ใครไม่รู้ตัววาดแว้วว่าหน้าไม่อาย

“อ่า อย่าทะเลาะกันครับ ผมอยากเห็นรอยยิ้มของทุกคน”

ผู้จัดการพูดหน้าเฉยใจ หญิงสาวพากันบ่นยิ้ม ใบหน้าแข็งเกร็งพยายามฉีกปากยิ้มให้กว้างกว่าคนอื่น นี่ต้องเป็นการประชันทิวของพวกผู้หญิงแน่ๆ ซึ่งพบเห็นบ่อยในมหาวิทยาลัย แต่ว่านี่ก็เป็นเหตุการณ์ปกติหรือ ฉันมองฮิโรเซะคุงคล้ายจะถามแบบนั้น เขาพยักหน้าลูกเดียวจริงหรือเนี่ย

ฉันอยากดูต่ออีกหน่อยในฐานะผู้ชม แต่ถ้าไม่ไปคุมาโมโตะจะกลับถึงบ้านดึกสงัด ฉันผละจากเคาน์เตอร์คิดเงินที่ฮิโรเซะคุงยืนอยู่ด้วยความรู้สึกเหมือนโดนกระชากผม เดินไปยังประตูอัตโนมัติ

“ขอบคุณครับ”

พอออกมานอกร้าน ฉันได้ยินเสียงฮิโรเซะคุงลอยตามหลังกมา เลยเหลียวไป เห็นพนักงานชายคนนั้นมองมาที่ฉันและยิ้มให้ สายตาคู่นั้นประหนึ่งโลมเลียเส้นประสาทได้ผ่านหลัง ผิวหนั่ง และกล่อมเนื้อ ฉันเสียวสันหลังวาบ ทำขวดพลาสติกหลุดมืออีกแล้ว ขวดตกลงไปถึงกลางที่จอดรถ ฉันรีบวิ่งไปเก็บ พอหันไปมองเขา อีกฝ่ายยังมองฉันอยู่ ริมฝีปากอวบอิมหยักยิ้มละมุน ใจฉันเต้นไม่เป็นสำ

“ยินดีต้อนรับครับ”

จังหวะที่เสียงแผ่วเบาแต่หนักแน่นลอยมาถึงฉัน ประตูอัตโนมัติพลันปิดคล้ายแยกเราจากกัน

ฉันยืนตัวแข็งที่อยู่อีกกลางที่จอดรถ ฉันควรกลับไปโนร้านไซโใหม่ ต้องไปดูคนที่ทำให้ฉันรู้สึกเมื่อกั๊นไซโใหม่ แต่อีกใจก็รู้สึกว้า ถ้าเข้าไปแล้วฉันจะตกลงไปในบึงลึกไม่มีที่สิ้นสุด ฉันจะทำอย่างไรดี

ประตูอัตโนมัติเปิด ฉันสะดุ้งโหยง นี่เขาตามฉันมาใช้ไหม

“เฮ้ ถ้าจะทะเลาะกันก็กลับไปเลย”

คนที่ออกมาคือคุณตาหน้าตาเหมือนตุ๊กตาดารูมะ⁴ เล่นกล้ำก๊ับ บรรดาหญิงสาวเมื่ออีกนี้ คุณตาแต่งตัวพิกล สวมเสื้อกล้ามสีขาวกับ ชุดเอี๊ยมสีแดงสด คุณาเกรงขาม

“ชื่อของเสร็จแล้วก็กลับไปเถอะ นออะ”

คุณตาตะโกนแล้วแหยะยิ้มหน้ากั้วเหมือนจะจับกินทีละคน หญิงสาวพากันร้องกรี๊ดแล้วหนีกระเจิงไปคนละทิศคนละทาง คุณตายืนส่ง พร้อมกับหัวเราะเบาๆ ฉันประสานสายตากับเขา โอ๊ะ? คุณต่ายกคิ้วข้างหนึ่ง คงคิดว่าฉันก็เป็นพวกเดียวกับสาว ๆ เหล่านั้น “กลับไปเถอะนะ” เขาหัวเราะลั่น

“กะ กลับคะ”

ร้านสะดวกซื้อแห่งนี้เป็นอะไรกันเนี่ย ใช้พนักงานหล่อเรียกลูกค้า แล้วให้คุณตาหน้าตาเหมือนปีศาจไล่ลูกค้า ไม่เข้าใจเลย ฉันวิ่งสุดแรงเกิด ไปถึงที่จอดรถพิพิเอ็น รู้ใจตัวเองแล้วว่า สักวันหนึ่งจะไปที่นั่น

“ยินดีต้อนรับครับ”

ฉันอยากเห็นรอยยิ้มนั้นอีกครั้ง อยากรู้จักเจ้าของรอยยิ้มนั้น นี่อาจจะเป็นความรัก แต่ว่าฉันไม่อยากเจอคุณตาคนนั้น...ไม่ ฉันควรพิสูจน์ให้แน่ใจว่านี่คือความรักหรือเปล่า

ฉันเหยียบคันเร่งออกจากโมจิโก ว่าวุ่นใจเรื่องความรักใจไม่ทันตั้งตัว

⁴ ตุ๊กตาล้มลุก มักเป็นสีแดงทรงกลม ไม่มีแขนขา ชาวญี่ปุ่นถือเป็นสิ่งมงคล เมื่อปราศจากความสำเร็จอะไร จะอธิษฐานต่อดารูมะแล้ววาดตาหนึ่งข้าง เมื่อทำสำเร็จ จะวาดตาอีกข้างให้ครบ 2 ข้าง

บทที่ 1

ร้านสะดวกซื้อ ของคุณกับของจัน

นากาโอะ มิตสึริ ใช้ชีวิตแต่ละวันอย่างคุ้มค่าอยู่กับสามีที่แต่งงานกันมา 17 ปี ตั้งแต่เป็นนักศึกษาและลูกชายซึ่งเพิ่งขึ้นชั้นมัธยม 4 ลูกชายอยู่ในวัยต่อต้าน เธอเลยกังวลอยู่บ้าง แต่เขาไม่ได้สร้างปัญหาอะไร สามีก็รักใคร่กันดีกับพ่อตาแม่ยายที่อาศัยอยู่จังหวัดข้างเคียง พ่อแม่สามีก็แข็งแรงดี อยู่บ้านเดี่ยวขนาด 3LDK⁵ที่ซื้อเมื่อ 11 ปีก่อนและผ่อนหมดแล้วอย่างมีความสุข เธอไปทำงานพาร์ทไทม์ที่ร้านสะดวกซื้อเพื่อหารายได้เสริมงานก็ราบรื่นดี อยากรว่าแต่ราบรื่นดีเลย ร้านสะดวกซื้อเป็นที่ทำงานที่ยอดเยี่ยม เธอได้รับสิ่งที่ดียิ่งกว่าค่าจ้างเสียอีก

เอาเป็นว่า นากาโอะ มิตสึริ ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าแล้ว

“อ๊ะ ประเภทสินค้าจะเปลี่ยนเดือนหน้าสินะครับ”

โนมิยะ พนักงานพาร์ทไทม์ชะงักดูแท็บเล็ตในมือมิตสึริที่กำลังสั่งสินค้า

“มีปะหมี่เย็นทรงเครื่อง โหปะเย็น อ้อ สินค้าฤดูร้อนสินะครับ”

⁵ บ้านที่มีสามห้องนอนและใช้ห้องใหญ่ห้องหนึ่งเป็นทั้งห้องครัว ห้องกินข้าว และห้องพักผ่อนรวมกัน

“ใกล้จะเดือนกรกฎาคมแล้วนี่ เร็วเนอะ”

“ผมคิดว่าบะหมี่เย็นทรงเครื่องของเทนเดอร์เนสคือที่ 1 ในวงการร้านสะดวกซื้อ สารอาหารครบถ้วน แต่ว่าให้หน่อยเกินไป เลยต้องซื้อสองกล่อง”

โนมิยะเป็นนักศึกษาปี 1 มหาวิทยาลัยคิวชูเคียวริตสึเริ่มทำงานพาร์ทไทม์ที่เทนเดอร์เนสหลังจากสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้ว เขาเคยอยู่ชมรมมวยปล้ำ ร่างกายจึงกำยำ ทั้งที่หาเครื่องแบบตัวใหญ่ให้ใส่แล้ว แต่เนื้อผ้าช่วงอกและไหล่แทบจะปริ สมัยเรียนมัธยมปลาย เขาลงแข่งขันและคว้าแชมป์ได้หลายครั้ง

ชมรมมวยปล้ำของมหาวิทยาลัยคิวชูเคียวริตสึมีชื่อเสียง แต่เจ้าตัวไม่ยอมบอกว่า ทำไมเลิกเล่นมวยปล้ำทั้งที่สอบเข้าเรียนที่นั่นได้แล้ว มิตรสึริก็ไม่ได้อยากจะซักไซ้ไล่เลียง

“ฉันนึกว่าโนมิยะคงจะเลือกข้าวหน้าเนื้ออย่างแนมผักฤดูร้อน⁶เสียอีก”

นั่นคือเมนูฤดูร้อนยอดนิยมในหมู่ชายหนุ่มทุกปี เนื้อวัวย่างถ่านกับผักฤดูร้อนหลากสีล้วน เป็นทั้งอาหารปากทั้งอาหารตา ให้ข้าวเยอะกว่าอาหารกล่องทั่วไป ลูกค้าติดใจกันใหญ่

“นั่นมันกรณีพิเศษครับ อ้อ จริงสิ ข้าวร้านเทนเดอร์เนสก็อร่อยนะครับ ข้าวขาว”

“เพราะว่าร้านเราพิถีพิถันกับของกินเป็นพิเศษไงละ ทั้งอาหารกล่องและของหวาน”

มิตรสึริตอบพร้อมกับแตะตัวเลขบนหน้าจอในมืออย่างไม่ลังเล เธอทำงานที่ร้านเทนเดอร์เนสสาขาไมจิโกโคงาเนมุระมา 4 ปีแล้ว รู้โดยสัญชาตญาณว่าสินค้าอะไรขายดีแค่ไหน

⁶ หมายถึงผักที่เก็บผลผลิตในฤดูร้อน เช่น แดงกวา มะเขือเทศ พักทอง มะเขือม่วง พริกหยวก ข้าวโพด กระจับปี่ มะระ ฯลฯ

เทนเดอร์เนสเป็นเครือข่ายร้านสะดวกซื้อที่เปิดให้บริการแค่ในภูมิภาคคิวชู มีสโลแกนว่า “ดีกับผู้อื่น ดีกับคุณ” ความนิยมไม่ได้ดีด้อยไปกว่าร้านสะดวกซื้อเจ้าอื่น ร้านเทนเดอร์เนสสาขาโมจิโกโองาเนมูระตั้งอยู่ที่ชั้น 1 ของอาคารโองาเนมูระ ช่วงกึ่งกลางถนนโอซากะมาจิ เขตโมจิ เมืองคิตะคิวชู เป็นทำเลเงียบสงบ อยู่ไม่ไกลจากสถานีรถไฟโมจิโกซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่ามีกรอกรออกแบบยอดเยี่ยม และคลับโมจิมีตีสื่อโบราณ ลูกค้ำก็เป็นคนในท้องถิ่นมากกว่านักท่องเที่ยว

ในร้านเปิดเสียงเพลงดนตรีโซลานเบาๆ เมื่อประตูอัตโนมัติเปิดปิด เป็นสัญญาณว่าลูกค้ำมา ทั้งสองหันหน้าไปมองพร้อมกัน ชายชราใส่เสื้อกล้ามสีขาวยกซูดเยี่ยมสีแดงสดเข้ามาในร้านพอดี ตอนนี้อยู่ในช่วงปลายฝน แต่ชายชราแต่งตัวเหมือนอยู่กลางแจ้งร้อนแล้ว เขาไว้หนวดเคราไปครึ่งหน้า ศีรษะล้านเล็กน้อย นัยน์ตาเฉียบคม แขนที่โผล่มาจากเสื้อกล้ามดูกำยำ ตัวสูง ท่วงท่าขณะกวาดตามองทั่วร้านดูน่าเกรงขาม แต่พอเห็นสายตาของมิตสึริกับโนมิยะ ชายชราลูบศีรษะมันແผลบ ส่งยิ้มให้

“ฮัลโหล ฮัลโหล มิตสึริจังน่ารักเหมือนเดิมเลยนะ”

“สวัสดิ์คะ คุณไซเฮะ วันนี้ในเมืองเป็นยังไงบ้างคะ”

“ไม่ไหว ลูกค้ำทั่วรัชนีเพียบเลย มาเที่ยวหน้าสถานีรถไฟ จากนั้นนั่งเรือคัมมงเรือรากู⁷ไปที่คาราโตะ”

อูเมดะ ไซเฮะ เป็นคนดังของเมืองนี้ เขาปั่นรถสามล้อสำหรับผู้ใหญ่สีแดงสด บรรทุกแผนที่ท่องเที่ยวเมืองโมจิโกวาดมือไว้ที่ตะกร้าด้านหลังตระเวนไปรอบเมือง เขาหน้าดูจนน่ากลัว แต่ว่าเป็นคนน่ารักคบคิดกับภาพลักษณ์แปลกประหลาด จึงเป็นที่รักของเด็กๆ ละแวกนี้ พวกเขาเรียกไซเฮะว่า “ตาแดง”

⁷ เรือโดยสารเชื่อมเส้นทางรางรถไฟระหว่างเกาะฮนชูกับเกาะคิวชูโดยมีช่องแคบคัมมงคั่นกลาง

“มารูมถามฉันว่าเป็นดารารีเปล่า เพราะเคยมีคนทักมิดบ่อยๆ ว่าฉันเป็น โอกาตะ มาซุมิ^๘ ถ้านักท่องเที่ยวจะคิดแบบนั้นก็ไม่แปลก”

ไซเฮ้อ้ออวด แต่มิตสึริกลับคิดว่าเขาเหมือนพระโพธิธรรม^๙มากกว่า เหมือนถึงขนาดถ้ามาบอกว่าเป็นพระโพธิธรรมกลับชาติมาเกิดก็เชื่อทันที

“พอมีคนมาขอถ่ายรูปก็ยิ่งดังเข้าไปใหญ่ แผนที่ท่องเที่ยวก็หมดเกลี้ยงเลย ต้องกลับบ้านไปพิมพีใหม่”

เขาหัวเราะหะๆ เหมือนตัวร้ายเลย ทั้งที่เจ้าตัวแค่ทำตามปกติ ไซเฮ้อหัวเราะ เอ่ยอย่างรู้สึกผิดว่า “ตั้งแต่วันนี้ฉันขอจบการตรวจร้านไว้เพียงเท่านี้ ขอโทษนะ” เขาอุปโลกน์ตัวเองเป็นเหตุการณ์ท่องเที่ยวเมืองโมจิโก และบอดีการ์รักษาคความสงบเรียบร้อยให้ท้องถิ่น ทำหน้าที่แจกแผนที่ท่องเที่ยวและแวะมาพักที่ร้านบ่อยๆ

“คุณไซเฮ้อไม่ต้องเป็นห่วงทางนี้นะคะ วันนี้ผู้จัดการหยุดค่ะ”

มิตสึริพูดยิ้มๆ “ไอ๊ะ จริงเหรอ” ไซเฮ้อลั่นสีหน้าสดใส

“ถ้าหมอนั้นไม่อยู่ ร้านนี้ก็สงบสุขสินะ”

“ใช่ค่ะ สบายมาก”

“ฉันฉันก็กลับได้อย่างสบายใจ แล้วเจอกันนะ”

ไซเฮ้อยกหน้าพึงพอใจ ปั่นรถสามล้อสีแดงกลับไป

“คุณไซเฮ้อร่าเริงดีนะครับ”

โนมิยะพูดอย่างทิ้งๆ มิตสึริยกหน้า คุณไซเฮ้อมีชีวิตชีวา คงเป็นเพราะปั่นรถสามล้อไม่พักทั้งวัน ไม่สนว่าสภาพอากาศจะเป็นอย่างไร ชาวบ้านลือกันว่าเขาอายุ 80 แล้ว แต่ผิวพรรณยังเปล่งปลั่ง กล้ามเนื้อขาที่ปั่นรถสามล้อก็ไม่อ่อนแรงสักนิด ฉันก็อยากเป็นคนแก่ร่างกายแข็งแรงแบบนั้นบ้าง

^๘ นักแสดง นักร้อง นักแสดงตลก และโปรดิวเซอร์ภาพยนตร์มีชื่ออาชีพ เขาเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งลำคอเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม ค.ศ. 2006

^๙ พระภิกษุมหายานฉายาตั้งมีผู้ก่อตั้งนิกายฉันในประเศจีน ต่อมาพัฒนาเป็นนิกายเซ็นในญี่ปุ่น ท่านเป็นต้นแบบของตุ๊กตาล้มลุกของญี่ปุ่นที่เรียกว่า “คารุมะ”

เสียงประตูดังขึ้นอีกครั้ง เธอหันไปมอง คราวนี้ชายชราตัวผอมทื่อไม่ทันเดินเข้ามา เขาใช้ผ้าขนหนูเช็ดเหงื่อที่ขมับ มองมิตสึริกับโนมิยะ ทักทายอย่างไม่มีอริยาศย “เอ้อ”

“สวัสดีครับคุณอุราตะ วันนี้อากาศร้อนกว่าทุกวันนะครับ”

โนมิยะทักทายเสียงดัง อุราตะทำหน้าบึ้ง เขาอยู่ตัวคนเดียวในละแวกนี้ เป็นคนเอาใจยากไม่เหมือนไซเฮ เขาบ่นจู้จี้ คงขัดใจที่โนมิยะทำตัวสดใสรำเริง

“ไม่ต้องแหกปากขนาดนั้นฉันก็ได้ยินแล้ว ถ้ามีพลังล้นเหลือขนาดนั้น ก็ควรเอาไปใช้หาเงิน ไม่ก็ไปออกกำลังกายซะ”

อุราตะค่อนข้างอด ซ้ำไม่ทำมาที่โนมิยะ

“ฉันมาหาข้าวกิน ช่วยเตรียมให้ที”

โนมิยะเบะปากไม่พอใจแวบหนึ่ง แล้วพลันบั้นยิ้ม

“ได้ครับ ผมจะเตรียมมื้อกลางวันให้เดี๋ยวนี้”

โนมิยะวิ่งไปหยิบอาหารกล่องที่ตู้แช่ด้านหลัง ระหว่างนั้นมิตสึริชวนอุราตะคุย “รอที่ด้านข้างก่อนนะคะ” อุราตะไม่ตอบ เดินไปยังอดีต อินสเปซ¹⁰ ด้านข้างซึ่งมีประตูกั้นไว้

ในเคาน์เตอร์คิดเงินไม่กว้างนัก โนมิยะถืออาหารกล่องกับน้ำชาบรรจุขวดกลับมา พาร่างบึกบึนเข้าไปอุ่นอาหารกล่อง กรอกแผ่นตรวจสอบแล้วเดินไปหาอุราตะที่รออยู่ในห้องด้านข้าง

“เอาละ เดี่ยวจะถึงเวลายุ่งแล้วนะ”

มิตสึริเงยหน้ามองนาฬิกา จำพึงเบาๆ อุราตะมาเป็นคนแรกทุกวัน พอเขากินเสร็จ เหล่าคนชราจะทยอยมาที่ร้าน

ร้านเทนเดอร์เนสสาขาโมจิโกโคงาเนมูระให้บริการ “เอลโลว์ แพลกลันซ์”¹¹ เป็นระบบที่ลูกค้าสามารถรับประทานอาหารกล่องเมนูพิเศษของ

¹⁰ Eat in space พื้นที่นั่งรับประทานในร้าน

¹¹ Yellow flag lunch อาหารกลางวันธงเหลือง

เทนเดอร์เนสซึ่งเปลี่ยนแปลงเมนูทุกวันในราคาตายตัว บริการนี้ได้รับความนิยมในหมู่ลูกค้าสูงวัย เนื่องจากเปลี่ยนแปลงเมนูทุกวัน จึงไม่เบื่อ แต่ปัจจัยที่ดันยอดขายได้สูงสุดคือ “สามารถรายงานสุขภาพของลูกค้าในวันนั้นๆ ได้”

อาคารโคงาเนมูระตั้งแต่ชั้น 3 ถึงชั้น 8 เป็นแมนชั่นสำหรับผู้สูงอายุ เดิมทีบริการนี้มีไว้สำหรับผู้พักอาศัยในแมนชั่น ไม่ต้องยุ่งยากทำอาหารกลางวันเองทุกวัน ถ้ามารับประทานอาหารที่ห้องสนทนาสำหรับผู้พักอาศัยซึ่งอยู่ข้างร้านเทนเดอร์เนส ตอนนี้เป็นเปิดเป็นฮิต อิน สเปซ จะได้พูดคุยกับผู้พักอาศัยคนอื่นๆ ด้วย และหากใครไม่ลงมารับอาหารกล่อง ก็เท่ากับเป็นการแจ้งเหตุฉุกเฉินอย่างเร่งด่วน ซึ่งนี่คือจุดขาย ผู้ใช้บริการค่อยๆ เพิ่มขึ้น ตอนนี้มีลูกค้าละแวกนี้ที่ไม่ได้อยู่แมนชั่นอย่างอุราตะมาใช้บริการด้วย

“กลับมาแล้วครับ”

โนมิยะหน้าเงือกกลับมา เขาได้ไม่ยากกว่าคงโดนอุราตะต่อว่า มิตรสรียังไม่ทันได้เอ่ยถามว่ามีอะไรเหรอ เขาโพล่งถามก่อน “ผมนำรำคาญเหรอครับ”

“เขาตวาดผมว่า วางไว้แล้วรีบไล่หัวไปซะ มีผู้ชายกล้ำมใหญ่ไว้ประโยชน์อยู่ข้างๆ แล้วกินข้าวไม่อร่อย”

โนมิยะตัวใหญ่เสียเปล่าแต่อ่อนไหวและใจเสาะ ลูกคำพูดอะไรชนิดหน่อยก็เก็บเอามาคิดจนไม่สบายใจ ต่อให้มิตรสรีแนะนำว่าไม่ต้องคิดมากหรอก เขาก็คงไม่ยอมรับฟัง

“คุณอุราตะพูดจาไม่ดีกับทุกคนนั่นแหละ ดังนั้นไม่ต้องคิดมาก”

“โดนคนพูดแบบนี้ใส่ จะไม่คิดมากได้อย่างไร เป็นคนแก่ไม่เห็นจะต้องอวดดีขนาดนั้นก็ได้นี้ครับ”

โนมิยะกำหมัด กล้ามเนื้อแขนเป็นมัดๆ

“ผมไม่ชอบพูดแบบนี้หรอก แต่คนพรรคนั้นเขาเรียกว่าแก่...”

“พอ พอ สตี๊อป”

มิตรสรีห้ามไม่ให้โนมิยะพูด โชคดีที่ตอนนี้ไม่มีลูกค้าในร้าน แต่ก็ไม่อยาก

ให้เขาติดนิสัยบ่นไม่พอใจง่าย ๆ โนมิยะทำหน้าที่หนักแต่ปิดปากสนิท
เงียบไปครู่หนึ่งแล้วค้อมศีรษะ “ขอโทษครับ”

“ผมพูดเกินไป”

“ฉันเข้าใจเธอนะ แต่ว่าอย่าพูดคำแบบนั้นออกมาเลย”

मितสึริคิยิ้ม โนมิยะยิ้มตอบประดักประเดิด ข้อดีของเขาคงเป็น
ความใสซื่อ

เสียงประตูดังขึ้น ชายหนุ่มแต่งตัวดีเข้ามาในร้าน เขาเป็นพนักงาน
ร้านทำผม เดินจากที่นี่ไปราว 5 นาที เขาหยิบเครื่องตีผมกำลังสองขวดกับ
แชมพูชนิดผักกาดแก้ว

ชายหนุ่มวางสินค้าไว้ที่เคาน์เตอร์ซึ่งโนมิยะยืนอยู่ ปรายตามองก็
เห็นแล้วว่ามือเขาเป็นแผลแตก เขาคงเป็นพนักงานฝึกหัดที่เข้ามาทำงาน
เมื่อเดือนเมษายน ตอนนี้คงสระผมให้ลูกค้าอย่างเดียว มิตสึริคิ

“แล้วก็ขอโก๋ทอดกล่องหนึ่งด้วยครับ”

“ได้ครับ โก๋ทอดกล่องหนึ่งนะครับ”

โนมิยะกดเครื่องคิดเงินกระดาษกระเบื้อง มิตสึริคิอยู่ข้างกันหยิบกล่อง
โก๋ทอดจากชั้นของทอดพร้อมกับคิดว่า

อ่า โก๋ทอด อยากรู้อีกสักชิ้น

นี่ฉันแก่แล้วใช่ไหม เวลาเห็นหนุ่มสาวขยันขันแข็ง อยากรู้อีกสักชิ้น
เข้าช่วย โดยเฉพาะชายหนุ่มคนนี้นี่หน้าตาจิ้มลิ้ม เป็นพนักงานฝึกหัดใน
ร้านเสริมสวย ย่อมผมสีสั้นสดใสดูเข้ากันดี เขาหน้าตาละม้ายตัวละครใน
หนังสือการ์ตูนที่मितสึริคิติดอมแถมตอนนี้ด้วย ยิ่งชวนให้เคลิ้ม ขึ้นเดียว
ไม่พอหรอก อยากรู้อีกสักชิ้นไปเลย

मितสึริคิมองตามแผ่นหลังบอบบางออกจากร้านไปหลังชำระเงินเสร็จ
ชายหนุ่มพลันหยุดยืน

“อ้าว คุณชิบะ”

เขาเห็นผู้ชายเดินเข้ามาจากอดีต อิน สเปนซ์ ร้องเรียกเสียงใส ชาย

คนนั้นคือ ชิเบะ มิตสึฮิโกะ เขาสวมชุดลำลอง เป็นผู้จัดการร้านนี้

ชิเบะตัวสูงชะลูดเหมือนนายแบบ ทั้งที่แต่งตัวธรรมดาอย่างเสื้อเชิ้ต กางเกงขินิกับรองเท้าแตะแต่กลับดูดีอย่างบอกไม่ถูก คงเป็นเพราะหุ่น แขนกำยำที่โผล่มาจากเสื้อเชิ้ตพับแขนคล้ำแดด เขาอายุ 30 อ่อนกว่า มิตสึริ 9 ปี

“เอ๊ะ อายุมุกุคงพักเบรกหรือ”

“ใช่ครับ”

ชายหนุ่ม อายุมุกุ ดีใจที่เข้าไปส่องมองชิเบะที่ส่งยิ้มละไม “เป็นนั่นไป” มิตสึริพิมพ์เบาๆ

“คุณชิเบะมาที่ร้านสักทีสิครับ ตั้งแต่คราวก่อนที่มาจนตอนนี้มีคน ชมว่าผมสระผมเก่งขึ้นมากแล้วก็ไม่เห็นมาอีกเลย”

“อ่า ขอโทษนะที่หาเวลาไปไม่ได้ แต่เห็นมือก็รู้แล้วละว่าอายุมุกุ มีความพยายาม”

ชิเบะจับมืออายุมุกุ ใช้ปลายนิ้วลูบไล้แผลแตกเบาๆ อายุมุกุแก้มแดงแปริ๊ด

“กลายเป็นมือของช่างเสริมสวยไปแล้วจริงๆ เร็วๆ นี้จะไปไหนนะ”

“ครับ ผมจะรอนะ ตั้งตารอตลอดเลย”

อายุมุกุจ้องชิเบะด้วยสายตาเว้าร้อน ชิเบะมองเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ยิ้มยงฟันขาว “ตอนบ่ายก็ตั้งใจทำงานนะ” อายุมุกุพยักหน้าหงึกหงัก ชูมือ ที่ชิเบะสัมผัสอย่างทะนุถนอม เดินออกจากร้านไป

มิตสึริจ้องมองเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบ ถอนหายใจเสียบๆ เธอ ไม่ได้เอะใจเลยว่า ชายหนุ่มคนนั้นถูก “ผู้จัดการพีโร” ปล้นหัวใจไปแล้ว

มิตสึริเรียกชิเบะว่า ผู้จัดการพีโร ย่อมาจากผู้จัดการพีโรโมน¹² ชิเบะ หลังพีโรโมนราวกับน้ำพุ เลือดในกายหรือส่วนประกอบของจิตวิญญาณ เขาคงเหนือชั้นกว่าคนทั่วไป เป็นเหตุให้อวัยวะหลังพีโรโมนได้เกือบยั่งยืน

¹² (Pheromone) สารเคมีที่หลังหรือขับออกมาแล้วกระตุ้นการตอบสนองทางสังคมของ สิ่งมีชีวิตประเภทเดียวกัน

เหมือนต้นน้ำแน่นเลย มิตสึริคิด

ชิบะไม่ได้มีใบหน้าสมบูรณ์แบบ ตาสองชั้นสองข้างเล็กใหญ่ ไม่เท่ากัน ปากหนาเกินไปอยู่ในตำแหน่งที่ไม่สมดุล ความไม่เข้ากันอย่างประหลาดนี้กับสีหน้าที่ปรับเปลี่ยนได้อย่างละมุนละไมราวกับทำร้ายรำของตัวนาง ชับเส้นหรือออกมาได้อย่างน่าขนลุก เขามีกลิ่นกายหอมเหมือนน้ำหวานเกสรดอกไม้ เสียงก็หวานเสนาะหู เขาไม่ใช่ นามิโกชิ โทกุจิโร¹³ แต่ด้านบวกจุด พีโรโมนก็คงพุ่งกระจายเหมือนน้ำพุ

มิตสึริมาสัมภาษณ์งานพาร์ทไทม์เมื่อ 4 ปีที่แล้ว และเจอชิบะครั้งแรกที่ห้องธุรการ เธอกังวลว่าเข้าร้านผิดหรือเปล่า ไม่คิดเลยว่าผู้ชายตรงหน้าคือผู้จัดการร้านสะดวกซื้อ แต่พอได้สัมภาษณ์งาน ก็เป็นงานปกติชอบเขตกการทำงานก็ไม่ได้มีอะไรแปลกประหลาด เธอจำได้แม่นยำว่าตอนนั้นลงไปหมด ประมวลข้อมูลที่เขาเข้ามาในสมองได้ไม่ได้

สรุปว่าชิบะเป็นผู้จัดการร้านที่ได้รับการว่าจ้างเหมือนคนทั่วไป ไม่ได้เหนือกว่าหรือแยกว่าใคร มิตสึริตั้งข้อสงสัยว่าเขาอาจจะมีสัมพันธ์สวาทกับเจ้าของร้านเนื่องจากเป็นคนมีเสน่ห์ล้นเหลือ ทว่าเจ้าของอาคารโคงาเนมูระเป็นชายวัย 70 ที่รักภรรยา จึงไม่น่าใช่แน่นอน มิตสึริเคยคิดว่าชิบะเป็นแค่ผู้ชายเจ้าสำอาง ทว่าเขาทำงานจริงจัง อยากรู้ว่าแต่จริงจังเลย เขาทำงานดีเกินไปด้วยซ้ำ

มิตสึริเคยถามชิบะว่าทำไมมาเป็นผู้จัดการร้านสะดวกซื้อ คนอย่างเขาน่าจะไปทำงานที่ทำเงินได้มากกว่าคนอื่น ด้วยการคว่ำหัวใจคนจำนวนมาก งานร้านสะดวกซื้อก็ไม่เลวหรอก แต่เป็นการใช้ความสามารถในปราบพีโรโมนไปอย่างเปล่าประโยชน์ ทว่าชิบะยิ้มกริ่ม ตอบว่า “ก็ผมชอบร้านสะดวกซื้อ” เขาแค่ตอบเสียงๆ ไปอย่างนั้นเอง ต้องมีเหตุผลบางอย่างแน่ๆ มิตสึริเดา แต่ยังไม่รู้ว่าเหตุผลนั้นคืออะไร

¹³ หมอนวดคจุดชาวญี่ปุ่น เขาเป็นอดีตผู้อำนวยการสมาคมवादคจุดแห่งประเทศไทยี่ปุ่น เขาเสียชีวิตเมื่อ ค.ศ. 2000 สิริอายุได้ 94 ปี

“เหนื่อยหน่อยนะ โนมียะคง คุณนากาโอะ”

ชิบะมองตามหลังอาญุมุ แล้วค่อยๆ หันมายิ้มให้ ทว่ามิตสึกับ โนมียะทำหน้าที่ตาย ไม่เหมือนอาญุมุ รับคำตามปกติว่า “เหนื่อยหน่อยนะคะ/นะครับ” เงื่อนไขสำคัญในการทำงานที่ร้านนี้คือต้องพูดให้เต็มปากว่า พิโรโมนของชิบะ “เหม็น”

“วันนี้ผู้จัดการหยุด ลงมาที่ร้านทำไมคะ”

มิตสึริทาม เจ้าของร้านจัดแจงให้ชิบะเช่าห้องอยู่ที่ชั้น 4 ที่ทำงาน อยู่ชั้นล่าง เขาจึงมาทำงานสะดวก แต่มิตสึริชอบคิดว่า เขาอยู่ใกล้เกินไป จนน่าหมั่นไส้

“ใกล้จะได้เวลามื้อกลางวันแล้วใช่ไหม ผมนึกว่าจะกลับไปกับคนอื่น ๆ เสียอีก”

ชิบะชี้ไปด้านข้าง เอ๊ะ โนมียะอุทานแล้วพูดแบบแข็งๆ “ผู้จัดการ ไม้มีความเป็นส่วนตัวอยู่แล้วนี่ครับ”

“ปกติก็มาบ่อยนะ วันหยุดก็ไม่เห็นมีอะไร”

“เอลโลว์ แพลก ลันซ์เป็นบริการที่ใช้กับร้านเราร้านเดียวตอนนี้ ก็เลย เป็นห่วงสินะคะ”

“เอ่อ ใครเป็นคนตัดสินใจนะ หญิงร่างทรงตาบอดเจ้าความคิดใช่ไหม เป็นไอเดียของซาเซโอะสินะ”

“นิเซโกะ ของนิเซโกะคะ”

ไอเดียเอลโลว์ แพลก ลันซ์มาจากจดหมายปิดผนึกฉบับหนึ่งที่ส่ง มายังตู้ ปณ. ของท่านประธานใหญ่โฮริโนคูลิ ผู้ก่อตั้งเทนเดอร์เนส ซึ่งเช่า ไว้เป็น “ตู้รับความคิดเห็น”

ท่านประธานใหญ่ประชาสัมพันธว่า พร้อมรับฟังเสียงของลูกค้าและ อ่านจดหมายทุกฉบับที่ส่งมาจริงๆ “นิเซโกะ” เป็นลูกค้าประจำ ส่งความคิดเห็นละเอียดยิบมาให้ทุกครั้ง เช่น ร้าน OO ในจังหวัดฟูกูโอกะอยู่ใกล้ โรงเรียนชายล้วน ควรส่งเครื่องดื่มเกลือแร่และอาหารกล่องไซไซใหญ่มาให้

เยอะๆ ดีกว่า ร้าน △△ ในจังหวัดซางะมีของเล่นและขนมกรุบกรอบเยอะ
เด็กนักเรียนประถมละแวกนั้นเลยชอบออกซอบใจ นิเซโกะคงเดินทางไป
ทำงานในสถานที่ต่างๆ ทั่วภูมิภาคคิวชู นิเซโกะเขียนจดหมายมาถามว่า
รู้จัก “การรณรงค์เรื่องเหลือง” ไหม

“การรณรงค์เรื่องเหลือง” คือการติดธงเหลืองทุกวันที่บ้าน
หรือระเบียงซึ่งมองเห็นจากนอกบ้านได้ง่ายตั้งแต่เช้าจรดเย็น เพื่อแจ้งให้
ชาวบ้านแถวนั้นรู้ว่าคนที่ใช้ชีวิตอยู่คนเดียวสวยดี ในกรณีที่ไม่ได้ติดธงหรือ
ไม่ได้เก็บธง คนที่สังเกตเห็นจะไปหาที่บ้านเพื่อดูว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร

“การติดธงเป็นเรื่องที่ดีก็จริง แต่ก็มีความเสี่ยงว่าผู้ประสงค์ร้ายจะ
รู้ว่าบ้านหลังไหนมีคนชราอยู่ตามลำพัง ถ้าเปลี่ยนมาเป็นรับอาหารกล่อง
ทุกวัน ความเสี่ยงจะลดลง และช่วยกระชับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
ได้ด้วยครับ”

ท่านประธานใหญ่ชอบความคิดเห็นนี้ และเลือกร้านสาขาโมจิโก
โคงาเนมูระให้เป็นหนูลทดลอง ชิเบะรับคำสั่งของท่านประธานใหญ่ เริ่มทำ
โปรเจกต์นี้ด้วยการเดินเคาะทุกห้องในแมนชั่นและได้ยอดลูกค้าเกินกว่า
ยอดขั้นต่ำที่สำนักงานใหญ่กำหนดมา ยอดลูกค้าเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และไม่ได้
มีปัญหาใหญ่โต ปลายปีนี้สาขาอื่นๆ ก็จะทำระบบนี้มาใช้ด้วย

มิตสึริคิดว่าในเมื่อระบบอยู่ตัวแล้วฉันก็ไม่มาทำงานหรอก แต่ชิเบะ
ถ้ามีเวลาว่าง จะมาเป็นเพื่อนคุยกับผู้สูงอายุ

“นิเซโกะได้รับฉายาว่าเจ้าความคิด ท่านประธานใหญ่คอยเอาใจ
เอาใจ นำหมั่นไฉน่ะครับ ผู้จัดการทำงานหนักมากกว่าอีก”

โนมิยะพูดอย่างหัวเสีย ทว่าชิเบะยิ้มแป้น

“ไม่จริงหรอก อีกอย่างสมาชิกสมาคมแม่บ้านทุกคนตั้งตารอที่จะ
กินข้าวกับผม ผมแค่ไม่อยากหักหาญน้ำใจ”

ชิเบะได้รับความนิยมนามากมายมหาศาล ยอดขายวันที่เขามาทำงาน
กับไม่มาทำงานแตกต่างกัน ถ้าแค่นั้นก็ว่าไปอย่าง แต่ก็มิใช่เสียอย่างอื่นอีก

เช่น ลูกค้าที่มาอ้อยชิบะมักมีปากเสียงกัน พวกเขาเล่นหูเล่นตาใส่ผู้จัดการ
รังผู้จัดการให้อยู่ที่เครื่องคิดเงินนานเกินไป ทะเลาะเบาะแว้งกันด้วย
เรื่องไม่เป็นเรื่อง เป็นแบบนี้เดือนละครั้ง

คนที่คอยห้ามทัพคือโซเฮกับสมาคมแม่บ้านอาคารโคงาเนมูระ
อีกชื่อหนึ่งคือ “แฟนคลับ ชิบะ มิตสึฮิโกะ” พอลูกค้าเริ่มทะเลาะกัน โซเฮจะ
ทำหน้าดุ แทรกตัวเข้าไปบอกว่า “หยุดเถอะครับ” เหล่าคุณนายกรำศึก
หนักผ่านการเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานมาแล้วพากันดักเตือนว่า “ทำแบบนั้นเขา
มีแต่จะเกลียดขึ้นมา” โซเฮและพวกหล่อนเป็นลูกค้าประจำของร้านนี้ ชิบะ
จึงเอาอกเอาใจสมาชิกสมาคมแม่บ้าน

เสียงสดใสร้องเรียก “มิตจัง” ดังขึ้นพร้อมกับสมาชิกแฟนคลับ
หลายคนกรูกันเข้ามาจากอิต อิน สเปนซ์ ได้จังหวัดะพอดี ในอิต อิน สเปนซ์มี
ทางเข้าออกที่เชื่อมกับชั้นบน ผู้พักอาศัยอาคารโคงาเนมูระเข้าออกทางนั้น

“มาแล้วเหรอก หาตั้งนาน ฉันรอกินมื้อกลางวันด้วยกันอยู่นะ”

“ฉันทำอินาริซูชิ¹⁴มา มิตจังไม่ต้องซื้ออาหารกล่องก็ได้”

“อู๊ย ฉันก็ทำเครื่องเคียงมาด้วยมีกุ้งทอดกับปลาซาร์ดีนตุ๋นมิโซะ
ของโปรดของมิตจัง”

ผู้หญิงที่รุ่มล่อมชิบะทุกคนแก้มแดงเหมือนเด็กสาว ชิบะยิ้มให้
ทีละคน พุดว่า “ไปห้องข้างๆ กันไหมครับ อยู่ที่นี่เดี๋ยวจะรบกวนลูกค้า
ท่านอื่น” พวกหล่อนตอบเสียงน่ารัก “จ้า”

“คุณนากาโอะ รบกวนเตรียมอาหารกล่องให้พวกเธอได้ไหมครับ”

“ได้ออยู่แล้วค่ะ”

มิตสึริมองหน้าพวกหล่อนคร่ำครวญ หยิบแผ่นตรวจสอบมาภา
เครื่องหมายพลางเงี่ยหูฟังเสียงพวกคุณนายที่เดินไปห้องข้างๆ ได้เวลา
เริ่มจอบปลาไหลช่วงฤดูร้อนแล้วไซ้ใหม่ ฉันสั่งสองทีนะ อู๊ย ฉันเปลี่ยนเป็น
ห้าที่แล้วกัน จะเอาไปแจกลูกสาวกับลูกเขยด้วย ว้าย คุณคิดอะไรจะ

¹⁴ ข้าวห่อด้วยแผ่นเต้าหู้รสหวาน

ขนาดนั้นจะดีหรือคะ อะ ฉันสั่งข้าวหน้าปลาไหลแปดทีนะ มิตจังมากินด้วยกันเถอะ

“สมเป็นผู้จัดการฟิโร”

ถ้าเป็นแบบนี้ยอดขายก็คงเพิ่มขึ้นอีก มิตสึริหัวเราะหุๆ เสียงประตูลูกค้าเข้าร้านดังขึ้น เธอปรายตามอง เห็นชายคนหนึ่งเอียงอย่างเข้ามา อะ นันเดโมยาโร¹⁵ มิตสึรินึกในใจ ชายคนนี้เป็นลูกค้าประจำร้านนี้ ปล่อยผมยาว และไว้หนวดเคราเข้มเหมือนไซเฮ สวมชุดหมีสีเขียวอ่อน ตัวเก่ง ด้านหลังมีตัวอักษรสีขาวเขียนว่า “นันเดโมยาโร” เขาจอดรถบรรทุกเล็กคู่ใจสีขาวยาวไว้ในที่จอดรถ ตรงฝาปิดกระบะเขียนว่า “รับจ้างขนของ ไม่ใช่แล้ว หรือมีปัญหาอะไร โปรดเรียกนันเดโมยาโร” ในกระบะมีตู้เย็นเก่า และหุ่นไซว์เสื้อผ้าแขนงอกงอมอยู่ เขาคงรับจ้างขนของไปทิ้ง ส่วนปัญหาที่ว่าไม่แน่ชัดนักว่าคืออะไร

เขาชอบอยู่ในร้านนานๆ เดินดูทั่วร้านไล่ตั้งแต่มุมหนังสือ ตู้เครื่องดื่ม ไปจนถึงชั้นวางของใช้ในชีวิตประจำวัน ที่แรกมิตสึริระแวงระวังเขา แต่ดูเหมือนว่าเขาจะชอบทำแบบนั้น

“มาอีกแล้ว ลูกค้าคนนั้นเขาเป็นอะไรของเขารับ”

โนมิยะเดินมาหาแล้วกระซิบถาม เขาลอบสังเกตชายคนนั้นอย่างระแวงระวัง

“คุณไซเฮก็บอกว่าไม่รู้จ๊กจ๊กก็เหมือนกัน เขาดูน่าสงสัยมากเลยนะอะ”

“เฮ้ สูดยอดเลย”

ไซเฮทำแผนที่ท่องเที่ยวเป็นเอกลักษณ์ ตระเวนหาข้อมูลล่าสุดของเมืองโมจิโกอยู่เสมอ เขาคุยโวเสมอว่าฉันนะเป็นผู้รอบรู้ ถ้าอยากรู้อะไรถามไซเฮก็มักจะได้อำตอบ แม้แต่ไซเฮผู้รอบรู้ก็ยังยอมยกธงขาวหรือเนีย ชายคนนั้นมาใช้บริการตั้งแต่ตอนมิตสึริเข้ามาทำงานที่ร้านนี้ เธอ

¹⁵ ทำทุกอย่างให้ได้เลย

เคยชวนเขาคุยหลายครั้ง แต่เขาแค่ตอบมาคำเดียวว่า “อือ” “ครับ” “เอิ่ม” พนักงานพาร์ตไทม์รุ่นพี่ที่ลาออกไปแล้วเดาว่า เขาคงเป็น “เข้ากับคนอื่นได้ยากสุด” แต่ถ้าเป็นแบบนี้ เขาคงรับจ้างขนของไปทิ้งไม่ได้ มิตรสิริรู้สึกว่าเขาเว้นระยะห่าง ท่าทางไม่อยากผูกสัมพันธ์เกินความจำเป็น

“แล้วก็ เรื่องที่ผมจะพูดอาจฟังดูน่าตกใจ”

โนมิยะพูดค่อยลงอีก

“คือว่าผมเคยเห็นหมอนั้นนัดเจอกับผู้จัดการสองต่อสองที่ร้านจอยพูล สาขาโมจิครับ”

“จริงหรือ”

มิตรสิริหลุดดูทานเสียงดัง รับยกมือปิดปาก นันเดโมยาโรก็โดนชิบะพันพิชใส่ด้วยเหวอเนี่ย แต่ว่าแอบนัดเจอกันที่ร้านอาหารครอบครัวเหวอ ผู้จัดการอาจทำแบบนั้นก็ได้อ่า ทำเรื่องคาดไม่ถึงถึงอย่างป้อนชีสแฮมเบิร์กให้อีกฝ่าย...

“ผู้จัดการรับกล่องใบเล็กๆ มา หมอนั้นส่งส่วยให้ผู้จัดการรีเปล่าก็ไม่รู้”

“เอ” มิตรสิริหลุดดูทานประหลาด เรื่องอายุไม่กี่ที่นิ่งแล้ว วันนี้มีเรื่องน่าประหลาดใจเยอะเกินไป เธออ้าปากหวอ แต่ตึงสติกลับมาได้

“แยแล้ว ฉันไปหลังร้านก่อนนะ ฝากตรงนี้ได้ด้วยละ”

ชายคนนั้นมองมิตรสิริหอบอาหารกล่องหลายกล่องมุ่งหน้าไปอดีต อินสเปซ เขาถือตะกร้ามองชั้นวางสินค้าอย่างมีความสุข มิตรสิริกลับมาแล้วเขาก็ยังอยู่ในตะกร้ามีได้กรอกเวียนนารวมมิตรกับเป็ปเปอรอนซิโน¹⁶ไซซีใหญ่ เขาชอบที่อปปิง ซื้อเครื่องเคียงหลายอย่างไปกินคู่กันเป็นประจำ และช่วงนี้น่าจะโปรดปรานเป็ปเปอรอนซิโน โคเซ ลูกชายของมิตรสิริก็ชอบเป็ปเปอรอนซิโนเหมือนกัน มิตรสิริกำลังคิดอยู่ว่าเมื่อเย็นวันนี้จะทำเป็ปเปอรอนซิโนเลียนี้กินขึ้นได้

¹⁶ (Peperoncino) สปาเก็ตตี้กระเทียมพริกผัดน้ำมันมะกอก

อะ นี่อาจเป็นโอกาสที่จะได้ชวนคุย แต่ว่าจะถามดีไหม มิตสึริขูคิด
 ทว่าเธอตัดสินใจตั้งแต่ตอนนั้นก็ออกแล้ว

“เอ่อ”

เธอเรียกชายที่ยืนมองเครื่องดื่มอยู่หน้าตู้แช่ เขาเหลียวมาช้าๆ
 นัยน์ตาภายใต้เส้นผมปรกหน้าจ้องมองมิตสึริ เธอสะดุ้งตกใจ คิดว่านี่คง
 เป็นครั้งแรกที่ได้เผชิญหน้ากัน

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะไฉนหนวดไว้เคราหรือเปล่า แต่เขาดูหนุ่มผิวดำ
 น่าจะอายุพอๆ กับชิบะ นัยน์ตาดำเด็ดเดี่ยวคู่นั้นดูเป็นกังวล “มีอะไร”
 เขาถามเบาๆ

“เอ่อ คุณรับจ้างขนของไปทิ้งใช่ไหมคะ ฉันสงสัยว่าคุณจะรับ
 จักรยานพังด้วยไหมคะ”

เมื่อวันก่อนโคเซกกลับมาบ้านพร้อมกับจักรยานพัง โครงจักรยาน
 บิดเบี้ยวไม่รู้ไปซื้อที่ไหน ซ่อมไม่ได้แล้วด้วย ต้องทิ้งสถานเดียว แต่ตอนนี้
 จอดไว้ในสวนหลังบ้าน

“รับครับ อยู่ที่ไหนครับ”

เขาตอบเกินคำเดียวแล้ว มิตสึริรู้สึกงุนงงว่าตัวเองทำสำเร็จไปขั้นหนึ่ง
 ตอบว่า “อยู่ที่บ้านค่ะ”

“บ้านอยู่ที่ไหนครับ”

“เดินจากที่นี่ไป 10 นาทีได้ค่ะ”

มิตสึริบอกที่อยู่ เขาพยักหน้า “คราวหน้าจะไปรับ”

“ถ้าคุณมีของอย่างอื่นที่อยากทิ้ง ผมจะรับไปพร้อมกันเลย จักรยาน
 ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่มีเรื่องเดียวที่ต้องระวังคือในบางกรณีอาจมีค่ารีไซเคิล
 นะ”

“อะ ค่ะ”

มิตสึริแอบซอกที่น้ำเสียงและคำพูดเขาช่างอ่อนโยน เธอเดาเล่นๆ
 ว่า ถึงจะคุยเรื่องงาน แต่เขาคงจะพูดจาเอ็นชานหรือไม่มีอัยยาคัย

“เอ่อ อะ เจอแล้ว เจอแล้ว”

เขาล้วงกระเป๋าชุดหมี หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา “เอ้า นี่ครับ” เขายื่นนามบัตรให้ เขียนตัวอักษรเหมือนที่อยู่บนแผ่นหลังว่า “นันเดโม ยาริ” มีหมายเลขโทรศัพท์มือถือเขียนอยู่ตัวเล็กๆ ด้วย

“ถ้ามีอะไรก็โทร.มาเบอร์นี้ได้เลยครับ”

“รับจ้างขนของไม่ใช่แล้ว หรือมีปัญหาอะไร...เอ่อ ปัญหาที่ว่าหมายถึงอะไรคะ”

นั่นเป็นคำถามที่เธอคาใจมาตลอด เบนสายตาจากนามบัตรไปหาเขา “ปัญหาอะไรผมก็แก้ได้ครับ” เขาตอบ

“เวลาไปบ้านผู้สูงอายุ พวกเขา มักจะใช้ผมให้ทำเรื่องเบ็ดเตล็ด เช่น ย้ายเฟอร์นิเจอร์เอย ชื่อของเอย ผมเลยคิดว่าเขียนไว้เลยดีกว่าไหม”

मितสิริร้องอ้อในใจ

“อะ นามบัตรไม่ได้เขียนชื่อ...”

मितสิริพิมพ์ เห็นนามบัตรไม่มีชื่อ “เวลาสั่งทำนามบัตร ผมลืมใส่ทุกทีเลย” เขาเกาแก้มเก้อเขิน

“สิจ”

“คะ?”

“เรียกผมว่าสิจก็ได้ครับ”

สิจ เขียนด้วยตัวคันจิแบบไหนละ มิตสิริกำลังจะอ้าปากถาม ลูกค้ายกหูกันเข้ามาในร้าน

“อะ ฉันท้องไปแล้ว ขอขอบคุณะ จังครวหน้ารบกวนด้วยนะคะ”

मितสิริอยากคุยกับสิจต่ออีกหน่อย เธอรู้สึกรากับถูกกระซอกผมให้กลับไปทำงาน

เวลาส่วนตัวของमितสิริเริ่มตั้งแต่สามโมงเช้าจนถึงตอน 4 ทุ่ม เธอวางคอมพิวเตอร์ในตึก เมาส์ปากกา หนังสือการ์ตูนที่ยังอ่านไม่จบ สมาร์ทโฟน

และกาแพที่เพิ่งซงไว้บนโต๊ะกินข้าวซึ่งเก็บกวาดเรียบร้อยแล้ว เตรียมตัวพร้อมแล้ว

“วันนี้ได้วัดตฤติบชั้นดีมา”

มิตสึริจิบกาแพร้อน หัวเราะหุๆ แคร้รู้ชื่อพนักงานฝึกหัดร้านเสริมสวย ก็นับว่าเยี่ยม นึกไม่ถึงว่าเขาโดนผู้จัดการฟิโรพนพิษใส่แล้ว อีกอย่างฉันได้เข้าไปใกล้ชายปริศนาไปอีกนิด

“ใส่เรื่องอายุมุกุงไว้ในตอนใหม่ของวันศุกร์ดีกว่า”

หน้าจอคอมพิวเตอร์แสดงอันดับการ์ตูนของพิซิป¹⁷ มิตสึริไล้นิ้วไปที่ “ไดอารี่เหลวแหลกของผู้จัดการฟิโร” ซึ่งอยู่อันดับ 3 หัวเราะหุๆ อีกครั้ง การ์ตูนที่ฉันวาดได้รับความนิยมขนาดนี้เลยหรือ เหมือนฝันไป

สมัยเรียนมัธยมต้น มิตสึริชอบอ่านการ์ตูนมากถึงขั้นอยากวาดเอง ตอนเรียนมัธยมปลายและมหาวิทยาลัยก็หัดวาดการ์ตูนมาตลอด ส่งต้นฉบับไปประกวดที่นิตยสารการ์ตูน แต่ว่าตกรอบสุดท้ายเสมอ เธอหลงใหลผู้ชายที่ได้เจอกันในเวลานั้นและแต่งงานกัน ไม่นานก็มีลูกด้วยกัน และใช้ชีวิตแต่ละวันอย่างเร่งรีบ พอความสัมพันธ์กับสามีเริ่มลงตัว และลูกชายคนเดียวเล็กติดพ่อติดแม่แล้ว เธอนึกถึงการตูน สิ่งที่เธอนึกถึงเป็นอย่างแรกเวลาหาเวลาให้ตัวเองได้ก็หนีไม่พ้นการ์ตูน

สมัยนี้สุดท้ายอดเลย มิตสึริทิ้ง แคร้อัปโหลดผลงานทางออนไลน์ ก็มีโอกาสมเผยแพร่อ่านสายตาคนจำนวนมาก เธอเคยทำนิตยสารทำมือกับเพื่อน แต่ขายไม่ออก สต็อกเหลือบาน พวกเธอร้องไห้เจ็บใจ เพราะอยากให้ใครสักคนได้อ่าน ตอนนี้ออดผู้่อ่านเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และได้รับคำชมที่น่าดีใจว่า “สนุกดี” “รออ่านตอนใหม่อยู่นะ” สมัยนี้สุดท้ายอดจริงๆ

“ทุกสิ่งทุกอย่างนี้เป็นเพราะบารมีของผู้จัดการฟิโร”

การจะสนุกกับงานอดิเรกได้อย่างเต็มที่ต้องมีเงิน มิตสึริไปทำงานพาร์ทไทม์เพราะอยากได้เมาส์ปากกา แต่เธอมองว่าการได้เจอกับชิบะเป็นพรหมลิขิต

¹⁷ (Pixiv) ชุมชนออนไลน์สำหรับงานศิลปะ

หลังจากรู้ว่าชิบะเป็นผู้จัดการที่เจ้าของร้านจ้างมาจริงๆ มิตสึริเป็นปลื้ม แต่นี่ก็มีความสุขแล้ว เธอเรียนรู้การทำงานควบคู่ไปกับเริ่มสังเกตชิบะ ชิบะเป็นผู้ชายที่ยิ่งรู้จักก็ยิ่งน่าสนใจ เขาเปล่งประกายออรัทที่ไม่จำเป็นสำหรับร้านสะดวกซื้อ แต่ว่าต้อนรับลูกค้าอย่างสุภาพ เขาทำผลงานได้ดีในการประกวดต้อนรับลูกค้าที่จัดขึ้นทุกปีในเครือเทนเดอร์เนส มีแฟนคลับคลั่งไคล้ แต่นักเรียนหญิงมัธยมต้น มัธยมปลาย กลับตีตัวออกห่าง และเรียกเขาว่า “หล่อแบบคุกคาม” พี่โรโมะกลิ่นแรงจนฉุนคังใช้ไม่ได้ผลกับเด็กสาว ชีวิตส่วนตัวของเขาเป็นปริศนา วันหยุดก็โผล่มาที่ร้าน แต่บางครั้งกลางวันแล้วก็หายหน้าไปหลายวัน วันถัดมา มิตสึริเห็นเขาเดินควงแขนกับผู้หญิงนุ่งชุดกิโมโนงดงามอยู่ที่พิพิธภัณฑ์ช่องแคบคัมมิง และที่หลังผู้ชายกล้ำมโตกว่าโนมิยะเข้าโรงแรมหรูย่านไมจิโก เธอถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า “ผู้จัดการคบหากับใครอยู่รีเปล่าคะ” เขาตอบเสียงยื้มๆ ว่า “คงต้องเริ่มจากปรับความหมายคำว่า ‘คบหา’ ของผมกับคุณนากาโอะให้ตรงกันก่อนครับ”

พอรู้สึกตัวอีกที มิตสึริหลงไหลชิบะในอีกแง่หนึ่งไม่ใช่เชิงซู้สาว นำเรื่องคนคนนั้นมาวาดการ์ตูนดีกว่า ให้ชิบะเป็นพระเอก ฉากในเรื่องคือร้านสะดวกซื้อ วาดเรื่องราวในชีวิตประจำวันของผู้จัดการที่รักกับผู้คนแวดล้อมเขา ตั้งชื่อเรื่องว่า “ไดอารี่เหลวแหลกของผู้จัดการพี่โร” มิตสึริวาดการ์ตูนเรื่องนี้ด้วยความมั่นใจว่าสนุกแน่นอน แต่ไม่คิดว่าเวลาผ่านไปหลายปีแล้วความนิยมก็ไม่ลดลงเลย

“ผู้จัดการมีตัวตนจริงๆ รีเปล่า ถ้ามีช่วยบอกที่ตั้งร้านได้ไหมคะ” มิตสึริเห็นข้อความส่วนตัวที่ส่งมาทางทวิตเตอร์แล้วอมยิ้ม ช่วงที่การ์ตูนเริ่มได้รับความนิยม เธอสารภาพความจริงกับชิบะเพื่ออยากให้เจ้าตัวได้รับทราบ เธอคอมเมนต์ระบุว่า “ถ้าผู้จัดการไม่ชอบ ฉันจะเลิกวาดคะ” ชิบะนัยน์ตาเป็นประกายตอบว่า “เก่งมากเลยครับ ไม่รู้เลยว่าคุณนากาโอะ

มีพรสวรรค์แบบนั้นด้วย เชิญใช้เรื่องราวของผมได้ตามสบายเลยครับ แต่เพื่อไม่ให้เกิดปัญหา อย่างบอกชื่อร้านได้ไหมครับ”

ตอนนั้นเริ่มมีผู้อ่านส่งคอมเมนต์มาว่า อยากไปเจอผู้จัดการฟิโร มิตสึริจึงตอบหนักแน่น “ไม่บอกแน่นอนค่ะ” รู้อยู่แล้วว่าขึ้นทำแบบนี้จะเกิดเรื่องวุ่นวาย มิตสึริบอกว่า “จะรักษาความเป็นส่วนตัวให้ค่ะ” “งั้นก็โอเค” ชิเบตอบด้วยท่าที่สบายๆ

“เป็นร้านที่มีอยู่จริงแต่บอกที่ตั้งไม่ได้ค่ะ ฉันต่อเติมเสริมแต่งไปหลายส่วน แต่หากสร้างความเดือดร้อนให้ผู้จัดการ ฉันจะต้องหยุดวาดทันที ฉะนั้นเลิกสืบหาเถอะนะค่ะ”

มิตสึริพิมพ์ตอบผู้อ่านหลายสิบคน แล้วดีมีกาแฟ พอเช็กคอมเมนต์เสร็จ โคะเซโผล่พรวดมาเปิดตู้เย็น ดีม่นมาจากกล่อง แล้วหันมาทำหน้าบูดใส่มิตสึริ

“วาดการ์ตูนอีกแล้วอะ อายุขุมนี่แล้ว เลิกทำตัวเป็นโอดากุ¹⁸เสียทีเถอะ”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ต้องสอดเรื่องงานอดิเรกของแม่”

มิตสึริฉุนก็กักได้กลับ โคะเซไม่ชอบงานอดิเรกของแม่ ทั้งที่ตอนเป็นเด็ก ทำตัวน่ารักคุยโวว่า หม่าม้าวาดรูปเก่งมากเลย แต่ถ้าพูดไปแบบนี้ เขาจะยังทำหน้าที่ไม่พอใจ เลยไม่พูดดีกว่า

“ถ้าไม่อยากเห็นก็รีบกลับห้องตัวเองไปสิ”

“ไม่ต้องบอก ผมก็กลับอยู่แล้ว อะ หม่าม้าวเรียกคนรับจ้างขนของไปทิ้งมาเก็บจักรยานเหรอ”

“ฮู้ได้ไง” มิตสึริตกใจเอ่ยถาม “ก็ตอนผมกลับมาจากโรงเรียน มีรถบรรทุกเล็กแล่นผ่านมาพอดี” โคะเซดีม่นต่อ

“เขาบอกว่าคุณแม่เธอเรียกให้มารับจักรยาน เอาไปตอนนี้เลยได้ไหม ผมเลยให้เขาเอาไป”

¹⁸ คำเรียกบุคคลที่มีความคลั่งไคล้เกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

“อะ เขาไว้เครารีเปลา่ เหมือนคุณไซเฮนะ”

นี่เขามาแล้วหรือ มิตสิริถาม โคเซพยักหน้า “ไว้เคราใกล้เคียงกับตาแดง แต่หนุ่มกว่าเยอะเลย”

“ผมไม่ได้คิดอะไรนะ แต่เขาเป็นคนน่าสนใจ แล้วก็หล่อด้วย”

“หล่อหรือ?”

มิตสิริตกใจอีกรอบ ไว้เคราครีมขนาดนั้นแทบจะดูไม่ออกเลยนะ

“ไว้เคราเต็มหน้า แต่หล่อใช้ได้เลย เป็นข้อดีที่ผู้หญิงไม่เข้าใจหรอก”

โคเซพูดจาเป็นผู้ใหญ่ทั้งที่เพิ่งจะอายุ 16 เปรยว่า “เอาเป็นว่าผมให้จักรยานเขาไปแล้ว” ก่อนจะกลับเข้าห้อง

“หา เร็วชะมัด”

มิตสิริดึงนามบัตรที่ได้รับมาเมื่อกลางวันในกระเป๋าถือมาดู ใจเธอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แต่ก็ตั้งตารอที่จะโทรหาเขา เธอผิดหวังเล็กน้อย

“เซ็นเซอร์จับมนุษย์น่าสนใจของฉันร้องลั่นแล้ว”

มิตสิริสังหรณ์ใจว่าสิ่งมีความพิเศษบางอย่าง

*

หลายวันต่อมา อูราตะที่เคยมากินอาหารกล่องเป็นคนแรกเสมอ จู่ๆ หายหน้าไป คนอื่นๆ มารับอาหารกล่องและกินหมดแล้ว แต่เขาก็ยังไม่มา มิตสิริโทรไปเบอร์มือถือที่ให้ไว้ เขาก็ไม่รับสาย เธอรายงานชิบะ อีก็ฝ่ายก็ไปหาถึงอะพาร์ตเมนต์ ระยะทางจากร้านไปถึงห้องของอูราตะใช้เวลาเดินราว 10 นาที

“ถ้าไปโรงพยาบาลตามนัด หรือนอนตื่นสายก็แล้วไปนะ”

ก่อนหน้านี้เคยเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้หลายครั้ง แต่ทุกครั้งเป็นการสื่อสารผิดพลาด ครั้งนี้ก็คงเป็นเช่นนั้น มิตสิรินึกในใจพร้อมกับยื่นส่งชิบะอย่างไร้กังวล “ไปดีมาดีนะคะ” ทว่า 15 นาทีต่อมา เธอได้ยินเสียงรถพยาบาลแว่วมาแต่ไกล ถึงกับยืนตัวแข็งทื่อ

“ไม่นะ...”

มิตสึริคิดไปในแง่ร้าย หันไปมองหน้าโนมิยะซึ่งทำงานอยู่ด้วยกัน ไชเฮกำลังจะซื้อบานานาလာเต้บรรจุขวดของโปรด รำพึงว่า “สิ่งหรณืใจไม่ดีเลย” มิตสึริใจเต้นรัยยกมือทาบอก สมองรับรู้ว่าสักวันหนึ่งก็คงเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้ แต่ก็อดหวั่นไหวไม่ได้

ดูราวตะกับริกพยาบาลอาจไม่เกี่ยวข้องกัน มิตสึริพยายามจะคิดแบบนั้น แต่รอแล้วรอเล่าชิบะก็ไม่กลับมามีชีวิตที่ ความหวั่นวิตกยิ่งเพิ่มทวี

“ฉันไปดูสักหน่อยดีกว่า”

ไชเฮซึ่งรักษาความปลอดภัยอยู่ที่ริมอิต อิน สเปซเปรย “ขอบคุณคะ” มิตสึริยิ้มต้อนรับให้ ไชเฮซึ่งรถสามล้อสีแดงไปได้ 10 นาทีก็กลับมามีตสึริเห็นสีหน้าเขาแล้วมั่นใจว่าลางสังหรณ์ของตัวเองเป็นเรื่องจริง

“เขาล้มที่บ้าน มิตจังตามไปแล้ว”

“จริงหรือคะ...”

“เดี๋ยวมิตจังคงโทร.มา รอก่อนนะ”

ชิบะโทร.มาหลังออกจากร้านไปร่วม 2 ชั่วโมง เสียงเขาอ่อนระหอยแกมโล่งอก “ไม่เป็นไรแล้ว”

“ยังประมาทไม่ได้ แต่ฟื้นชีวิตอันตรรายแล้ว”

ดูราวตะลัมนื่องจากภาวะเลือดออกในเยื่อหุ้มสมอง ถ้านำตัวส่งโรงพยาบาลช้ากว่านี้อีกนิดเดียว อาจถึงแก่ชีวิต

“เมื่อกี้ลูกสาวเขาที่อยู่จังหวัดยามางูจิโทร.มา ผมเลยต้องอยู่ที่นี้จนกว่าเธอจะมาถึง”

“ได้ค่ะ ผู้จัดการคงจะเหนื่อยมาก แต่ก็สู้ๆ นะคะ”

มิตสึริโทรศัพท์ในห้องพักพนักงาน พอกลับมาในร้าน มีคนกลุ่มหนึ่งยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์คิดเงิน เธอรีบบอกว่า ขอโทษที่ให้รอคะ สมาชิกสมาคมแม่บ้านกับไชเฮกำลังจับกลุ่มคุยกับโนมิยะ

“คุณตาอุราตะไม่สบายตรงไหนหรือ”

“ผมเพิ่งได้คุยกับเขาเมื่อไม่กี่วันนี้เอง แต่ไม่รู้มาก่อนว่าเขามีโรคประจำตัว”

“พออายุมากขึ้น สุขภาพก็แยลง เป็นสิ่งที่ต้องระมัดระวัง”

मितสึริเข้าร่วมวงสนทนาเจียวจ้าว บอกว่า “คุณอุราตะฟันซี่ดอันตรายแล้วค่ะ”

“โชคดีที่ผู้จัดการไปเจอเร็ว”

ทุกคนในวงสนทนาพลันมีสีหน้าสดใส

“ว้าย จริงหรือ”

“พอเขาแก่ตัวลง ก็มีแต่ปัญหาทวนใจจนรู้สึกห่อเหี่ยว แต่เขาไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรงก็ดีแล้วล่ะ”

“สมเป็นमितจังนะ ดูแลลูกค้าเป็นอย่างดีเลย”

บทสนทนาเปลี่ยนไปเป็นขึ้นชมชิบะ ทุกคนพูดคุยกันอย่างสนุกสนานครู่หนึ่งแล้วกลับไป

मितสึริส่งต่องานให้พนักงานกะเย็นเสร็จแล้ว เข้าไปในห้องพักพนักงาน โนมิยะที่เข้ามาก่อนแล้วยังอยู่ นั่งใจลอยมองโทรศัพท์มือถือที่วางบนโต๊ะ

“มีอะไรหรือ โนมิยะคุง”

मितสึริทัก โนมิยะเงยหน้าขึ้นช้าๆ ใบหน้าเหยเกอมทุกข์

“เอ๊ะ ไม่สบายหรือ”

मितสึริตกใจเอ่ยถาม โนมิยะส่ายหน้า “นั่นมีอะไรล่ะ” เธอถามซ้ำ “คุณอุราตะ” เขาตอบเสียงแผ่วเบา

“เข้าใจแล้ว เธอตกใจเพราะว่าเกิดเหตุฉุกเฉินใช่ไหม เขาปลอดภัยแล้ว ก็ดีแล้วล่ะ”

मितสึริกำลังจะพูดว่า บริการของร้านเราเจ๋งมากเลยนะ แต่ยังไม่

ไว้ทัน เพราะเห็นน้ำตาร่วงผะๆ จากนัยน์ตาโนมิยะที่เหลือบมองมิตสึริ
เขากัดริมฝีปากกลางซมกั๊น แต่น้ำตาไหลไม่หยุด

“นะ นี่ เป็นอะไรไป”

มิตสึริเคาเหตุผลที่โนมิยะร้องไห้ไม่ถูก ถ้ามลละล้าละลัก โนมิยะ
ร้องไห้ไม่ตอบ เธอนั่งเก้าอี้ตรงหน้าโนมิยะ รอให้เขาสงบใจก่อน “ผม...”
โนมิยะเปิดปากพูดในที่สุด

“ผม เมินที่จะช่วยเหลือคนอื่นเสมอ”

“ช่วยเหลือ?” มิตสึริทวนคำเอียงคอคอจน โนมิยะจ้องมองน้ำตา
ตัวเองบนโต๊ะ เอ่ยอย่างยากลำบาก

“สมัยเรียน ม.ปลาย คนที่ซุ่มกับผมเสมอ...ทาคางิไม่สบาย ผมรู้
เพราะว่าเขาเคลื่อนไหวร่างกายไม่ได้ตั้งใจ...เขาบ่นให้ฟังว่าพักนี้เหนื่อย
แปลกๆ แต่ผมไม่ได้ใส่ใจ บอกว่าคงนอนไม่อิมหรือเพลียมั้ง...ตอนนั้นถ้า
ผมไล่เขาไปโรงพยาบาล เขาคงไม่ป่วยหนักขนาดนั้น...”

โนมิยะกลืนน้ำลายเอือก คงพยายามกลืนน้ำตามากเกินไป

“ผะ ผมบอกว่าเข้ามหาวิทยาลัย...เข้ามหาวิทยาลัยแล้ว เรามาเล่น
มวยปล้ำด้วยกันอีกนะ แต่ว่าเขาเล่นไม่ได้แล้ว ผมโคตรรู้สึกผิดเลย”

เรื่องเป็นแบบนี้เองหรือ มิตสึริมองหน้าโนมิยะ เพราะแบบนี้เขาเลย
เลิกเล่นมวยปล้ำ

“เรื่องนั้นติดอยู่ในหัวผม สลัดออกไปไม่ได้ ผมตั้งใจว่าหากเกิด
เหตุการณ์แบบนี้อีก จะขอแก้ตัวใหม่ แต่ว่า...”

มือที่วางบนโต๊ะกำหมัดแน่น กำปั้นใหญ่คูจหินผาสั้นระริก

“เมื่อวันก่อนที่ผมยกอาหารกล่องไปให้คุณอุราตะ เขาบ่น ‘ปวดหัว’ ”

“หัว?”

“วันนั้นคุณอุราตะอารมณ์เสียผิดปกติครับ ผมถามว่าไปเจออะไร
มาครับ เขาตวาดผมว่า ปวดหัวเหมือนจะระเบิด ยิ่งมาชวนคุยเสียงดังก็
ยิ่งปวด หุบปากไปเลย ผมโมโหเลยยุติบทสนทนาไปแค่นั้น เขากินข้าว
ไม่อร่อย เลยไล่ผมไปไกลๆ จากนั้น...”

นี่ครับ โนมียะซีโทรศัพท์มือถือ เขาคงค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับภาวะเลือดออกในเยื่อหุ้มสมอง มีข้อความปรากฏว่า ผู้ป่วยจะมีอาการปวดศีรษะเป็นสัญญาณบอกเหตุ

“ผมพลาดอีกแล้วครับ คิดหนักว่าจะต้องแก้ตัวให้ได้ แต่ก็ทำไม่สำเร็จ พอหัวเสียเข้าหน่อยก็...”

“อะ เอ่อ คุณอุราตะอารมณเสียเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว ถ้าเป็นฉันก็คงฟังผ่านๆ เหมือนกัน”

มิตสึรินึกถึงเหตุการณ์เมื่อหลายวันก่อน ตอนนั้นคุณอุราตะอารมณเสียตั้งแต่เข้าร้านมาจริงๆ แต่เธอไม่ได้ใส่ใจ มองว่าเป็นเรื่องปกติ ถ้าโนมียะผิด ตนก็ผิดเหมือนกัน ทว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น” โนมียะตะโกนลุกพรวดพราด แก้อื้อลุ่มดั่งโครม

“ไม่ใช่ถ้าถ้าเป็นคนอื่นแล้วยังไง ผมใส่ใจเรื่องนั้นมาตลอดแท้ๆ แต่พอเอาเข้าจริง ผมกลับทำผิดพลาดซ้ำสอง ผมให้อภัยตัวเองไม่ได้”

ท่าทางเขาดูเหนื่อยมากเสียจนมิตสึริได้แต่จ้องอยู่อย่างนั้น โนมียะรู้ตัวว่าถูกมองอยู่ก็ทำหน้าบิดเบี้ยว

“ที่เขาตำผมก็สมควรแล้วละครับ ผมยังเกลียดตัวเองเลย ผมนี่มันแย่มากจริงๆ”

โนมียะว่าแล้ววิ่งหนีออกไปจากห้อง มิตสึริรีบตามไป แต่พอออกไปนอกร้านก็ไม่เห็นโนมียะแล้ว

“นี่ รู้ไหมว่าโนมียะคงไปไหน”

มิตสึริเอ่ยถามหลังกลับเข้ามาในร้าน อิโรเซะซึ่งอยู่ในเคาน์เตอร์คิดเงินส่ายหน้า

“โนมียะเป็นอะไรหรือครับ เห็นเขาบิดรถสกูตเตอร์สุดแรงออกไปแล้ว”

“เอ๋ มันอันตรายนะ” มิตสึริเอ่ยอย่างเป็นห่วง หัววิตกยิ่งขึ้น โนมียะเป็นคนคิดมาก ปล่อยไว้แบบนี้ไม่ได้

“เอ๋อ เอ๋อ”

เธออยากโทร.หาชิบะ แต่เขายังอยู่ที่โรงพยาบาล งั้นทำอย่างไรดี...
เธอครุ่นคิดแล้วนึกถึงแผ่นกระดาษสีขาว

“นามบัตร”

มิตสึริหลุดตะโกน ล้วงมือในกระเป๋า เธอกดโทรศัพท์พร้อมกับ
มองของที่หยิบออกมา สัญญาณเสียงดังขึ้นหลายครั้ง ได้ยินเสียงทุ้มต่ำ
ที่ปลายสาย

“ฮัลโล เอ๋อ พนักงานร้านเทนเดอร์เนสคะ”

ใจเต้นเร็วขึ้นเล็กน้อย

“เอ๋อ ฉันมีปัญหาจะรบกวนค่ะ”

ปลายสายหัวเราะในลำคอ ถามว่า “ปัญหาอะไรครับ”

อิต อิน สเปซ ของเทนเดอร์เนสสาขาโมจิโกโคงาเนมูระมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ได้แก่ เคาน์เตอร์บาร์ห้าที่นั่ง มองเห็นถนนด้าน
นอก โต๊ะที่นั่งสองตัว แต่ละตัวมีกล่องกระดาษทิชชูกับดอกไม้ประจำ
ฤดูตั้งประดับ ตอนนี้เป็นดอกทานตะวันหนึ่งดอก ริมด้านหนึ่งมีกระติก
น้ำร้อน เครื่อง빙ขนมปัง และถังขยะ ผู้พักอาศัยของอาคารโคงาเนมูระกำลัง
พิจารณาว่าจะนำโทรทัศน์มาตั้งไว้ที่นี่ด้วย มิตสึรินั่งกรวนกรวยอยู่ที่ริม
เคาน์เตอร์ของอิต อิน สเปซ เอาแต่มองไปข้างนอก

พระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว พระจันทร์ครึ่งดวงสีครีมลอยประดับอยู่
บนท้องฟ้า ลมกลางคืนพัดเอื่อยเข้ามาทางประตูที่เปิดทิ้งไว้ มิตสึริดู
สมาร์ทโฟนในมือฆ่าเวลา แต่เนื้อหาบนหน้าจอไม่ได้ซึมซับเข้าสู่สมอง

“ฮะ”

มิตสึริที่กวาดตามองไปมาไม่รู้ก่ือบเที่ยวมีสีหน้าสดใสขึ้นทันที รถ
บรรทุกเล็กที่เห็นจนชินตาเข้ามาในที่จอดรถช้าๆ บนกระเบมีเครื่องซักผ้า

เครื่องดูดฝุ่น และรถสกูตเตอร์ของโนมิยะ ชายไว้เคราที่เป็นคนขับรถ เหลือบเห็นมิตสึริจึงยกมือให้ โนมิยะนั่งคอดกอยู่ข้างกัน

“ขอบคุณที่ช่วยตามหาเราจนเจอนะคะ”

มิตสึริออกมานอกร้าน เดินไปที่รถบรรทุกเล็ก กล่าวขอบคุณชายไว้เคราที่ลงจากรถ สິงิย้มยิงพัน

“เขาทำหน้าเหมือนคนใกล้ตาย แต่ยังไม่ตายครับ”

ช่วยตามหาคนได้ไหมคะ มิตสึริถาม สິงิตอบแบบไม่ต้องคิด “ได้สิครับ” นั่นเป็นงานถนัดที่สุดเลยด้วยซ้ำ

ตามหาโนมิยะให้ทีคะ มิตสึริเอ่ย “อ้อ พนักงานพาร์ตไทม์กลั้มโต” สິงิเข้าใจทันที เขาดูเหมือนไม่ได้สนใจพนักงาน แต่นึกไม่ถึงเลยว่าเขารู้ว่าเป็นคนไหน

“เขารู้สึกแยกับตัวเองมาก ตื่นตระหนกซึ่รถสกูตเตอร์หายไปคะ ฉันทนห่วงกลัวว่าจะเขาจะเป็นอันตราย ช่วยตามหาเขาได้ไหมคะ”

สິงินึกคิดไปครู่หนึ่ง ตอบว่า “รับทราบครับ”

“ตอนนี้คุณโทรมาจากที่ไหนครับ อ้อ ร้านเทนเดอร์เนสที่เดิม จั้รรออยู่ที่นั่นนะครับ ผมจะพาเขากลับไปให้เร็วที่สุด”

“เอ๊ะ ทำได้ใช่ไหมคะ”

“ก็ผมบอกแล้วไงว่าเป็นงานถนัด”

สິงิพูดอย่างมั่นใจ แต่เธอก็ไม่คิดว่าเขาจะหาโนมิยะเจอเร็วขนาดนี้ โนมิยะยึดยาดลงมาจากรถบรรทุกเล็ก ฉันทยืมให้ “โล่งอกไปที่” โนมิยะค้อมศีรษะพูดเสียงเบาหวิว “ขอโทษครับ”

“คุณมิตสึริ ดึกปานนี้แล้ว ที่บ้านไม่ว่าเธอครับ มารอดมแบบนี่”

“ฉันทกลับบ้านไปรอบหนึ่ง เตรียมมือเย็นเสร็จแล้วค่อยมา ไม่ต้องห่วงหรอก”

แม้จะดึกปานนี้แล้ว มิตสึริก็ยังยืมอย่างเป็นทางการเป็นโยโนมิยะ และพูดต่อ

“หิวข้าวแล้วใช่ไหม จริงๆ อยากพาไปหาอะไรกินนะ แต่เดี๋ยวผู้จัดการที่...ผู้จัดการร้านจะกลับมาแล้ว ไปกินอาหารกล่องร้อนในฮ็อต อิน สเปนซ์กันเถอะ”

มิตสึริโทร.หาชิบะแค่รายงานเผื่อไว้ เขาสั่งให้กินอาหารกล่องร้อนก่อน ขอให้ใครช่วยตามหาโนมิยะคุงหรือ เอ๊ะ นั่นเดโมยาโร? จริงหรือ ผมคิดว่าอีกไม่นานคุณคงจะทักเขา แต่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นโอกาสนี้ ถ้าเป็นเขา เดียวก็คงหาเจอแหละ คุณเลือกคนไม่ผิดหรอก หรือ...ฟังจากเสียงชิบะแล้ว เขาดูไม่ยากให้มิตสึริยุ่งเกี่ยวกับสิ่งเท่าไร

ทั้งสองเป็นอะไรกันนะ อยากรู้ใจจะขาด มิตสึริผลักดันมัตสึของตัวเองที่เริ่มกระโดดโลดเต้นไปอยู่ในซอกหลังสมมง เธอยิ้มให้สิ่ง

“คุณนั่นเดโมยาโรก็อยู่ด้วยกันก่อนสิคะ ผู้จัดการบอกว่า เดียวเลี้ยงเอง”

“เรียกผมว่าสิ่งก็ได้ งั้นผมไม่ปฏิเสธนะ ขอขอบคุณครับ”

สิ่งน้ำเสียงอ่อนลงเล็กน้อย ดูเหมือนจะไม่ได้ข่มขู่อะไรจากเขา เขาอุบท้องบอกว่า ผมหิวอยู่พอดี ทำทางดูปกติ ไม่ได้มีท่าทีประหลาดอะไร

“เดี๋ยวฉันไปซื้ออาหารกล่อง โนมิยะคุงไปรอในฮ็อต อิน สเปนซ์ก่อน เอาเป็นข้าวหน้าหมูทอดของโปรดช่วงนี้ไหม”

มิตสึริถาม โนมิยะสายหน้า

“ผมกินอะไรไม่ลง”

“เมื่อกลางวันก็ไม่ค่อยได้กินอะไรไม่ใช่หรือ กินสักหน่อยดีกว่านะ”

ปกติแล้วเขากินข้าวหมดเกลี้ยงสามจาน ถ้าอดข้าวไปสองมื้อ เดียวกล้ำมคงเหี่ยวหมด

“แต่ที่ผมไม่อยากกิน”

“กินแซนวิชใหม่ หรือสลัดพาสต้า”

“ถ้ากินสักคำ เดียวก็กระตุ้นให้อยากอาหารเอง” มิตสึริพูดไปตามที่คิด แต่โนมิยะไม่ยอมพยักหน้าให้

“ผมไปซื้อให้ใหม่”

สิ่งโพล่งหลังจากมองทั้งสองพูดคุยกัน

“คุณอยู่เป็นเพื่อนคุยกับเขาเถอะครับ ผมไปซื้อเอง”

“เอ๊ะ แต่ว่า”

“ไม่เป็นไรครับ ตอนคิดเงินให้บอกว่าลงบัญชีमितสีไว้ใหม่”

สิ่งว่าแล้วเดินกึ่งกระโดดอย่างสบายใจเข้าไปในร้าน

“เขาเป็นคนแปลกดีนะครับ”

โนมิยะเอ่ยเสียงแผ่ว “ผมนั่งใจลอยมองทะเลอยู่ที่สวนสาธารณะเมการี เขาปรี่เข้ามาหาผมราวกับรู้ว่าผมอยู่ที่นั่น แล้วบอกว่า กลับเถอะ คุณमितสีรออยู่”

สวนสาธารณะเมการีเป็นจุดชมวิวกว้างคั่นดงามและมีชื่อเสียงในละแวกนี้ แต่ทำไมเขาถึงคิดว่าโนมิยะอยู่ที่นั่นล่ะ แปลกดีเนอะ มิตสีรีพยักหน้า แต่ด้านมืดของตัวเองกำลังดิ้นเร่าอยู่ในสมอ มิตสี เรียกผู้จัดการว่า มิตสีเธอ เรียกแบบนั้นมันสนิทสนมกันเกินไปหน่อยไหมนะ

मितสีรีหันหน้าเข้าหาโนมิยะบนโต๊ะที่นั่งในอิต อิน สเปซ สิ่งเดินหัวถูพลาสติกใบใหญ่ทั้งสองมือกลับมาอย่างมีความสุข “ซื้อมาแล้วครับ”

“ซื้อมาเพียบเลย การได้ใช้เงินคนอื่นเนี่ย สุดยอด”

สิ่งนั่งลงข้างโนมิยะ ทอยหยิบของกินในถุงออกมา เป็ปเปอร์อนชิโนไซซีใหญ่ ได้กรอกเวียนนารวมมิตรอย่างละสอง สปาเก็ตตี้คาโบนารา ข้าวหน้าหมูทอด กิมจิ แชนดิวผักกาดแก้ว ไข่ต้มออนเซ็น พุดดิ้งเนื้อแดง กับโดรายากิ¹⁹สูตรพิเศษอย่างละสาม

“เอาละ กินกันเถอะ”

สิ่งระริกระรี่เหมือนเด็กเห็นของโปรดอยู่ตรงหน้า มิตสีรีหลุดหัวเราะ

“คุณสิ่งเชิญเลยคะ คงจะหิวใช่ไหม”

“อะ เออจันเธอ จันผมกินเลยนะ นายอยากกินอันไหนก่อน”

¹⁹ ขนมหวานของญี่ปุ่น ทำจากแป้งแพนเค้กสองชั้นประกบกัน สอดไส้ถั่วแดงกวน

สิ่งغام โนมิยะสายหน้า สิ่งเลยหยิบสปาเก็ตตี้คาโบนาร่า แกะถุง
ไส้กรอกเวียนนารวมมิตร นำมาโรยหน้าสปาเก็ตตี้หลายชิ้น ตามด้วยตอก
ไข่ต้มอ่อนชิ้น

“กินเต็มคราบมีความสุขจัง”

สิ่งหัวเราะแหยะๆ เริ่มรับประทานอย่างมีความสุข เอาไส้กรอก
เวียนนาจิ้มซอสกิน สูดเส้นสปาเก็ตตี้ ตอกไข่ต้มอ่อนชิ้นเพิ่ม เคี้ยวเส้น
สปาเก็ตตี้ชุ่มไข่แดงสีเข้ม พิ่มพ้ออย่างสะใจ “อาหาร่อย”

“กินดูมีความสุขนะคะ”

มิตสึริเห็นสิ่งกินน่าอร่อยเลยเอ่ยทัก สิ่งเคี้ยวพร้อมกับพยักหน้า

“เพราะว่าการกินของอร่อยไปพร้อมกับบอกว่าอร่อยเป็นความสุข
ที่สุดครับ”

สิ่งกินสปาเก็ตตี้คาโบนาร่าเสร็จ เอ็มหยิบเป๊ปเปอร์อนชิโน มิตสึริ
กินอาหารเบาๆ ที่บ้านมาแล้วก็ยังพลอยหิวไปด้วย คงเป็นเพราะเห็นสิ่งกิน
น่าอร่อยเหลือเกิน เขากินเท่ากับคนสามคน แล้วเขาก็เอื้อมมือไปหยิบพุดดิ้ง

“โนมิยะคุงก็กินด้วยสิ”

มิตสึรินึกว่าโนมิยะจะอยากอาหารไปด้วย แต่เขาไม่มีที่ท่าจะแตะ
ต้องอาหารกล่องตรงหน้า ทั้งที่เขานั่งตาละห้อยชำเลื่องมองสิ่งกินไม่หยุด
แต่ไม่ยอมจับตะเกียบ มิตสึริชวนกินตั้งหลายครั้ง โนมิยะเอาแต่ปฏิเสธซ้ำๆ
ว่า “ไม่เป็นไรครับ”

“นายอดข้าวไป อากาศคุณตาไม่ได้ดีขึ้นหรอก”

สิ่งสูดเส้นสปาเก็ตตี้ พุดอย่างเย็นชาเพราะคงหงุดหงิดกับบท
สนทนาที่ยืดเยื้อ โนมิยะนำตาคลอเบาขึ้นมาทันที มิตสึริซึ่งนั่งอยู่ตรงข้าม
โนมิยะรีบยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ โนมิยะใช้หลังมือเช็ดหน้าตา “ขอโทษครับ”

“ขอโทษที่ทำให้ทุกคนเดือดร้อน”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก ฉันทุงไม่เข้าเรื่องเอง แค่เป็นห่วงมากไปหน่อย
โนมิยะคุงต้องเอาตัวรอดได้อยู่แล้วนะ”

“...ไม่รู้สิครับ ผมน่าจะสมเพชใจใหม่ครับ ทำไมเป็นแบบนี้”

โนมิยะกัดฟันอย่างเจ็บใจ

“ฉันคิดว่าโนมิยะคุณเป็นคนอ่อนโยนนะ ช่วยไม่ได้หรอกที่เธอไม่ได้
อะใจเรื่องนั้น เก็บเรื่องคราวนี้ไว้ทำให้เป็นประโยชน์ในครั้งต่อไปเถอะนะ”

“ครั้งต่อไปผมก็เอาไปใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้หรอกครับ”

โนมิยะน้ำเสียงขมขื่น มิตรียพยายามหาคำปลอบใจ

“ผมไม่ใช่คนอ่อนโยนอยู่แล้ว ผมเห็นแก่ตัวครับ ตอนทาคาจิ ผมก็
คิดแต่เรื่องการแข่งขันตรงหน้า ตอนคุณอุราตะ ผมก็คิดแต่จะตอบโต้ตาม
น่ารำคาญ แล้วก็ต้องมานั่งเสียใจทีหลัง”

“ไม่มีใครเทียบพร้อมไปทุกอย่างหรอก ฉันก็เอาความคิดตัวเองเป็น
ที่ตั้ง โดยเฉพาะเรื่องคราวนี้ โนมิยะคุณไม่ผิด ต่อให้โนมิยะคุณอะใจแนะนำ
ให้ไปโรงพยาบาล คุณอุราตะอาจไม่ยอมรับฟัง ฉะนั้นไม่ต้องไปคิดมาก”

โนมิยะสายหน้าร้องไห้ คำพูดของมิตรียใช้ไม่ได้ผล จะต้องพูด
อย่างไรเขาถึงจะเข้าใจ มิตรียถอนหายใจอยู่ในใจ

“ทำแบบนี้แล้ว กินอร่อยขึ้นนะ”

สิ่งกินแป็บเปอรอนชิในหมตตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ วางข้าวหน้าหมูทอด
ตรงหน้าโนมิยะ นำกิมจิมาโรยหน้า หมูทอดสีน้ำตาล ไข่สี่เหลี่ยม และต้นหอม
สีเขียวเป็นการผสมผสานกันอย่างลงตัว พอสังขารผักดองสีแดงสดลงไป
พร้อมกับน้ำดอง โนมิยะถึงกันร้อง “เฮ้ย”

“ทำอะไรของคุณครับเนี่ย แบบนี้มันกินไม่ได้หรอก”

“กินได้ อร่อยนะ”

เฮ้ สิ่งนี้ตะเกียบจิกให้ แต่โนมิยะไม่รับ สิ่งรือแป็บเดียวแล้วยัด
ตะเกียบใส่มือโนมิยะ “กินซะ”

“ถ้าไม่รีบกิน เดี่ยวอาหารเย็นหมด”

สังขระแทรกหางเสียง โนมิยะจำใจรับตะเกียบ คีบข้าวส่วนที่มีกิมจิ
ไข่ หอมหัวใหญ่ และน้ำซอส อย่างหวาดๆ ทำหน้าแบ่

“อะ ลืมของสำคัญไป นี่ไง นี่ไง”

สิ่งความหาของในถุง หยิบมายองเนสซองเล็กออกมาจึกของ บีบใส่ข้าวหน้าหมูทอดหน้ากิมจิ “เฮ้ย” โนมิยะอุทานเสียงหลงอีกแล้ว

“ก็บอกแล้วไงครับว่า แบบนี้มันกินไม่ได้...”

โนมิยะที่ขมวดคิ้วมองข้าวหน้าหมูทอดมีสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย โนมิยะจ้องข้าวหน้าหมูทอดอย่างสนใจ มิตสึริชะโงกมอง อุทานเบาๆ “เอ๋” ภาพมายองเนสบีบเป็นลายตารางคงกระตุ้นสายตา ดูน่ากินมาก

โนมิยะคีบอาหารเข้าปากเงี้ยวๆ เคี้ยวคำหนึ่ง คราวนี้คีบคำใหญ่ขึ้น เขาเร่งความเร็วขึ้นเรื่อยๆ

“โง่ละ อร่อยใช่ไหม”

สิ่งถาม โนมิยะพยักหน้าหงึกหงัก

พอกินคำแรกก็เหมือนกับเปิดสวิตช์ โนมิยะพวยข้าวหน้าหมูทอดเร็วกว่าปกติ เผลอแป็บเดียว หมดไปแล้วครึ่งหนึ่ง ทว่าโนมิยะชะงักตะเกียบน้ำตาพรุ้งพรู

“ปะ เป็นอะไรไป โนมิยะคุง”

“ผม...กลุ้มใจ แต่พอได้กินข้าวอร่อยๆ ก็หายกลุ้ม...”

“น่าสมเพช” โนมิยะหลุดปากออกมา “กินต่อ” สิ่งพูดสั้นๆ

“กินของอร่อยแล้วรู้สึกอร่อยมันเป็นเรื่องปกติ”

สิ่งกินแซนดิวิชผักกาดแก้วแกล้มกับไส้กรอกเวียนนาที่เหลืออยู่พูดเหมือนแข็งๆ

“ต่อให้พ่อแม่ตาย ท้องก็หิว เวลาที่ลืมนำมารับสร้อย มันหมายความว่าร่างกายผิดปกติ จะพูดยังไงดี ถ้าไม่กินให้อร่อยมันเสียมารยาทต่ออาหารนะ”

“เฮ้ นี่คือเป้าหมายของนาย” สิ่งฟาดแซนดิวิชหมดเกลี้ยง วางเป็ปเปอรอนชิโนกับไส้กรอกเวียนนารวมมิตรไว้ตรงหน้าโนมิยะ พูดเสียงดังว่า “ตอนนี้กินไปไม่ต้องคิดมาก” โนมิยะเงอะงะขยับตะเกียบอีกครั้ง

“เวลาทุกขั้ยังต้องกิน เพราะว่าเวลาว่างกายขาดสารอาหารจะคิดแต่เรื่องไม่เข้าท่า”

โนมิยะกินข้าวหน้าหมูทอด เอ็มมือหยิบสปาเก็ตตี้ สิจวางใส่กรอกเขียนนาโรยหน้าให้ โนมิยะที่ก้มหน้าก้มตากินเงี้ยวๆ อยู่พักหนึ่ง พืมพำบางอย่างออกมา มิตสึริเงี้ยวหูฟัง

“...อร่อย ครับ”

“เห็นใหม่ล่ะ” สิจพยักหน้า “ตอนนี้แค่เผชิญหน้ากับอาหารก็พอ”

โนมิยะกินไม่พูดไม่จา มิตสึริสังเกตเห็นว่าสีหน้าโนมิยะค่อยๆ กลับมามีชีวิตชีวา ลอบมองสิจ คนคนนี้เป็นคนน่าทึ่ง

“ฉันแค่บอกให้กินอาหารกล่อง แต่ไม่แน่ใจว่าจะกินเยอะขนาดนี้ กินไปก็กล่องเนี่ย”

มิตสึริหัวเราะคิกคัก หันไปเห็นชิบะเข้ามาในร้าน ใบหน้าเขาดูอ่อนเพลียเล็กน้อย คงเป็นเพราะต้องติดอยู่กับเรื่องนี้มาตั้งแต่กลางวัน

“ขอโทษที่มาช้า ลูกสาวคุณอุราตะคุ้ยแ่งมากเลย พอคุ้ยด้วยหน่อยก็เลยมาช้า”

ชิบะนั่งข้างมิตสึริ โนมิยะชะงักมือ เขาบอกว่า “กินต่อเลย” ยิ้มละไมรจอนโนมิยะกินเสร็จ

“นี่ เห็นว่าคุณอุราตะบอกว่าตั้งตารอล่ะ”

เอ๊ะ โนมิยะเงยขึ้น

“คุณอุราตะบอกว่าตั้งตารอมาร้านสะดวกซื้อทุกวันล่ะ เขาคุ้ยโทรศัพท์กับลูกสาวแบบนั้นนะพนักงานยิ้มแย้มแจ่มใส ถึงเขาจะเป็นคนเอาใจยากก็ยังยิ้มให้เสมอ ได้รู้จักคนที่อยู่ในสถานภาพเดียวกันด้วย ต่อไปนี้ตั้งใจว่าจะออกไปเปิดหูเปิดตาให้มากกว่านี้ แล้วก็คุณอุราตะมีหลานเรียนอยู่ชั้น ม.6 ด้วยล่ะ”

ชิบะนึกอะไรขึ้นได้ หัวเราะคิกคัก

“หลานเขามาโรงพยาบาลด้วย ตอนนี้อยู่ชมรมรักบี้ กล้ามใหญ่มากเลย คุณอุราตะพูดไม่หยุดปากว่า โนมิยะคุงเหมือนหลานเขา”

“...เหมือนผม?”

“เขาสงสัยมากเลยว่า เด็กรูปร่างดีกว่าหลานเขา ทำไมถึงลาออกจากชมรมและใช้ชีวิตไปวันๆ”

จะว่าไปแล้ว โนมิยะพิมพ์เบาๆ

“ช่วงแรกๆ เขาถามผมว่าอยู่ชมรมอะไร ผมตอบว่าเคยอยู่ชมรมมวยปล้ำครับ ตอนนั้นเลิกเล่นแล้ว เขาบอกว่าน่าเสียดาย แล้วถามว่า ทำไมไม่ใช้ร่างกายให้เป็นประโยชน์ หลังจากนั้นทุกครั้งที่เราเจอกัน เขาจะเหน็บแนมผมว่า เสียดายกลั้มบ้างละ มีอะไรให้ทำมากกว่าหาเงินใหม่บ้างละ”

“ผมคิดว่าที่เขาทำทั้งหมดนั้นเพราะว่าเกลียดผม” โนมิยะก้มหน้า

“ดูเหมือนว่าเขาจะคาดหวังนะ เพียงแต่วิธีการพูดเขาออกจะเข้มงวดไปหน่อยนายเลยไม่เข้าใจนะ ฉันทว่าความเข้าใจมันยากนะ ฉันทเองก็เป็นเหมือนกัน”

ชิบะพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ใจคนยากแท้ยังถึงนะ”

“หากเราตัดสินคนที่แค่หน้าตาหรือคำพูด อาจเข้าใจผิดไปมากก็ได้ ฉันทถ้าถามว่าควรตัดสินด้วยอะไรดี ผมคิดว่าน่าจะเป็นการกระทำนะ คุณดูราตะตั้งตารอมาร้านสะดวกซื้อของเราจริงๆ นะ ก็อย่างที่เห็นว่าเขามาเร็วกว่าใครทุกวันเลย และที่เขาคอยจู้จี้จั่วไซโนมิยะคุณต้องเป็นการให้กำลังใจในแบบของคุณดูราตะแน่ๆ”

ใบหน้าของโนมิยะบิดเบี้ยวอย่างประหลาด

“ถ้าอย่างนั้นผมขอเสนออะไรหน่อย คุณดูราตะยังมีชีวิตอยู่ ถ้าอาการดีขึ้นก็พูดคุยได้ เราไปเยี่ยมเจ้าตัวแล้วคุยกับเขาดูอีกครั้งดีไหม”

“เนอะ” ชิบะยิ้มให้ กุมมือโนมิยะที่ประสานกันอยู่บนโต๊ะเบาๆ

“ถึงจะมีเรื่องเสียใจ แต่เราก็ยังมีโอกาสแก้ตัวได้เสมอ ไม่เป็นไรนะ”

โนมิยะหลับตาคิดแวบหนึ่งก่อนจะตอบเบาๆ ว่า “ผมอยากไปครับ”

“ผมอยากไปเยี่ยมคุณดูราตะครับ อยากคุยกับเขาดีๆ อยากขอโทษ”

ชิบะผลิยัม

“คราวหน้าเราไปด้วยกันนะ คุณอุราตะต้องดีใจแน่เลย”

โนมิยะมุคิยัมเป็นครั้งแรก มีตลิวใจอกที่เห็นเขามีสีหน้าสดใสขึ้นบ้าง

“เคลียร์กันได้แล้วใช่ไหม ถ้าจัน เอ้า กินโดรายากิ”

สิ่งยื่นโดรายากิให้ โนมิยะยัมตอบ สลัดมือที่ชิบะกุมอยู่

“ผู้จัดการทำแบบนี้ เป็นการคุกคามทางเพศเต็มๆ เลยนะครับ”

“อ้าว” ชิบะหลุดอุทานเสียงอ่อย สิ่งเห็นแล้วหัวเราะก๊าก โนมิยะ

พูดต่อ

“คุณนั่นเดโมยาโรกินพูดตั้งส่วนของผมไปแล้วใช่ไหมครับ พูดตั้งเป็นของโปรดผม ไปซื้อมาให้ใหม่เลย”

“อ้าว” คราวนี้สิ่งอุทานบ้าง

*

ร้านเทนเดอร์เนสสาขาโมจิโกโคงาเนมูระขาดแคลนพนักงานเสมอ เนื่องจากคนที่ทนพีโรโมนของชิบะได้มีน้อยเหลือเกิน โนมิยะลาออกไป เพราะว่าเพื่อนที่อยู่ชมรมมวยปล้ำมาชวนว่า อยากให้กลับไปเล่นมวยปล้ำต่อ จึงเหลือคนทำงานเพียงมิตสึริกับชิบะเท่านั้น

“อ่า เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว ผู้จัดการ รีบๆ รับคนเพิ่มหน่อยสิคะ”

“มีคนมาสัมภาษณ์เยอะนะ แต่ไม่มีใครที่พอจะทำงานได้เลย...”

ในห้องพักพนักงานมีเพียงมิตสึริกับชิบะที่ทำงานไม่ได้หยุด มิตสึริพูดหน้ากับโต๊ะถอนหายใจ ชิบะก็ระบายลมหายใจหนักๆ ตาม ชิบะรับชายวัย 50 ที่เกษียณก่อนอายุมาทำงานแทนโนมิยะ ทว่าภรรยาเขาดันมาตกหลุมรักชิบะ เรื่องลูกกลมไปจนเกือบจะหย่ากัน ชิบะเลยขอให้เขาลาออก จึงผ่านพ้นวิกฤตไปได้หวุดหวิด ทว่าก่อนหน้านี้พนักงานเหนื่อยจนสายตัวแทบขาด เพราะว่าต้องหย่าศึกระหว่างภรรยาที่ชอบติดตามชิบะกับสามีที่โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ

“ผู้จัดการ ช่วยสวมหน้ากากม้าหรืออะไรก็ได้เวลาทำงานได้ไหมคะ
เรามาปิดบังใบหน้ากันเถอะค่ะ”

“คุณนากาโอะ ถ้าทำแบบนั้น ต้องเปลี่ยนชื่อการตูนเป็นผู้จัดการม้า
จะดีเหรอ”

“อ่า คงไม่ดีหรอกค่ะ...”

ทั้งสองถอนหายใจไม่หยุด เสียงเคาะประตูดังขึ้น ฮิโรเซะเยี่ยมหน้ามา

“ผู้จัดการ นันเดโมยาโรมาเรียกหาผู้จัดการครับ ตอนนี้อยู่ที่
อิต อิน สเปน จะออกไปหาเขาไหมครับ”

“หรือจะให้บอกว่าไม่อยู่” ฮิโรเซะถามแต่ชิบะตอบว่า “บอกว่าผม
จะไปเดี๋ยวนี้ล่ะ”

“เอ่อ คือ”

“ฮีบ” ชิบะลุกขึ้น “ให้ฉันไปด้วยไหมคะ” มิตสึริถาม

“ก็ได้ครับ... ว่าแต่ทำไมคุณนากาโอะดูท่าทางดีใจขนาดนั้นล่ะ”

“ก็ตั้งแต่นั้นฉันยังไม่ได้เจอเขาเลย”

พอโนมิยะสงบใจได้แล้ว มิตสึริเห็นว่าเป็นโอกาสดี ตั้งใจว่าจะถาม
โน่นถามนี่สิ่ง ทว่ามีคนโทรติดต่อเรื่องงานเข้ามา เขาเลยออกจากบ้านไป
ตั้งแต่นั้นเขาก็ไม่ได้โผล่หน้ามาอีกเลย มิตสึริเป็นห่วงว่าเขาเป็นอย่างไรบ้าง

“ฉันเป็นห่วงเขาค่ะ”

“เหวอแต่หน้าคุณนากาโอะฟ้องว่าอยากได้ ‘ข้อมูล’ นะครับ”

“อู๊...ไม่หรอกค่ะ”

มิตสึริยิ้มกลบเกลื่อน นึกในใจว่าความแตกแล้ว

“เอ่อ ก็ตอนนั้นฉันยังไม่ได้จ่ายค่าตอบแทนเขาด้วยค่ะ”

“อ้อ ผมจ่ายไปแล้วครับ ไม่ต้องเป็นห่วง”

เอ๊ะ มิตสึริอุทาน หมายความว่าพวกเขาเจอกันนอกร้านเหวอ
จินตนาการบรรเจิดทันที “คงถึงเวลาแล้วล่ะ” ชิบะเอ่ย

ประวัติผู้เขียน

โซโบโกะ มาจิฉะ

เกิดเมื่อวันที่ 9 มีนาคม ค.ศ. 1980 นักเขียนนิยาย จบการศึกษาจาก โรงเรียนตัดผมและเสริมสวย

ในปี 2016 เธอได้รับรางวัลชนะเลิศงานวรรณกรรมสำหรับอายุ 18 ปี ขึ้นไปเพื่อผู้หญิงที่แต่งโดยผู้หญิง จากการเขียนหนังสือเรื่อง カメルーンの青い魚 (Kamerun no ooi sakana)

ในปี 2021 ได้อันดับ 1 ของรางวัลฮนยะไทโซจากการเขียนเล่ม 52 ヘルツのクジラたち (52 เฮิร์ตซ์...คลื่นเสียงที่ไม่มีใครได้ยิน)

*

ประวัติผู้แปล

ทินภาส พาหะนิชย์ เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เริ่มต้นเรียนภาษาญี่ปุ่นที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เมื่อ พ.ศ. 2540 หลังสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ได้ไปศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2549

ทินภาสเริ่มทำงานแปลตั้งแต่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และทำงานแปลเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ผลงานแปลที่ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ไดฟูกุ ได้แก่ “เกมรักพาดัว” “โชคชะตา” “ความลับกาลิเลโอ” “ตุ๊กตาปิเอโรในคฤหาสน์กังเขน”

*

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ยินดีต้อนรับสู่ร้านเทนเดอร์เนส ร้านสะดวกซื้อที่ไม่ได้มีดีแค่อาหารฮีลใจ บริการพิเศษ แต่ยังมี “ชิบะ มิตสึโกะ” ผู้จัดการร้านหล่อแบบสวรรค์สร้าง เจ้าของฉายา “ผู้จัดการพีโรโมน” ไม่ว่าใครที่ได้เข้ามา ก็ต่างได้ความรู้สึกดีๆ กลับไป จนกลายเป็น third place ของทุกคน

- ไข่มุกรสนุ่มของคุณตาหัวโบราณ มีบางคนร้ายมนตร์ทำให้เขาเปิดใจรับสิ่งใหม่

- สตรอร์เบอร์รี่พาร์เฟต์หวานอ่อยของสาวไซในหินที่พบกับใครคนหนึ่งร้านสะดวกซื้อผู้กะเทาะเปลือกหุ้มของเธอจนแตก

- โปคารี่สเวทของสาวน้อยที่ไม่รู้อนาคตของตัวเอง จนได้รับ “คำกอดใจ” จากผู้จัดการ

เชิญเข้าร่วมสัมผัสประสบการณ์อันอบอุ่น ชาบซึ่งจนใจฟูไปพร้อมกับผู้จัดการสุดหล่อที่จะคว้าหัวใจคุณ อ่านจบเล่มก็เหมือนเช็กสต็อกหัวใจในร้านสะดวกซื้อที่คุณอยากให้มียูโกกลับบ้าน

“ขอบคุณครับ ผมดีใจและรู้สึกเป็นเกียรติที่สุดที่ร้านนี้เป็นส่วนหนึ่งของความสุขในชีวิตใครสักคน ขอให้ทุกคนมีความสุขนะครับ”

ชิบะ มิตสึโกะ

ผลงานของ “ไซโนโกะ มาจิดะ” เจ้าของรางวัล Japan Bookseller’s Award 2021 ผู้เขียนหนังสือขายดี “52 เฮิร์ตซ์... คลื่นเสียงที่ไม่มีใครได้ยิน”

SN0072 บียาย

www.booktime.co.th

กดล่ออ่าน

@DaiFukuPUB